

Fremsat den 30. oktober 2014 af skatteministeren (Benny Engelbrecht)

Forslag

til

Lov om ændring af skatteforvaltningsloven, opkrævningsloven og forskellige andre love

(Hurtig afslutning i visse klagesager, omkostningsgodtgørelse i retssager, dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag, restanceforebyggelse, momsregistrering af visse virksomheder, forbedret inddrivelse af restancer til det offentlige m.v.)

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 545 af 26. maj 2010 og senest ved § 1 i lov nr. 649 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 11, stk. 2, og § 55, stk. 1, nr. 3, ændres »skatteminister« til: »Skatteministeriet«.

2. I § 13, stk. 3, udgår »afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller«.

3. § 35 a, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan myndigheden uanset de almindelige frister for genoptagelse af myndighedens afgørelse efter denne lov genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig heri.«

4. I § 40, stk. 1, 1. pkt., ændres »Skatteministeren« til: »Skatteministeriet«.

5. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres »den øverste administrative klageinstans« til: »klageinstansen«.

6. § 48, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, kan afgørelsen dog indbringes for domstolene, selv om klageinstansen endnu ikke har truffet en afgørelse. Det gælder dog ikke, hvis klageren fra skatteankeforvaltningen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til, jf. § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvor klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har

modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til.«

7. I § 48, stk. 3, 2. pkt., ændres »den endelige administrative instans« til: »klageinstansen«.

8. § 52, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller Skatteministeriet indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet indbringer et spørgsmål afgjort af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten for domstolene, eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelse efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved den pågældende administrative klageinstans eller domstolsinstans. Dog ydes godtgørelse også for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den truffede afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den. Hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der dog ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.«

9. § 52, stk. 3 og 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 3. Udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i forbindelse med en sag for et skatteankenævn, Landsskatteretten, Skatterådet eller skatteankeforvaltningen, kan godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Afgørelse af, om udgifter som nævnt i stk. 3, der vil blive afholdt, skal godtgøres fuldt ud, træffes af:

- 1) Told- og skatteforvaltningen i en sag for Skatterådet.
- 2) Skatteankeforvaltningen i en sag for skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn eller Landsskatteretten.

Stk. 5. Afgørelse af, om udgifter som nævnt i stk. 3, der er afholdt, skal godtgøres fuldt ud, træffes af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet i en sag for myndigheden, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Afgørelse efter stk. 5 kan træffes af:

- 1) Told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet.
- 2) Skatteankeforvaltningen som sekretariat for Landsskatteretten eller et skatteankenævn.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 7 og 8.

10. Efter § 52 indsættes:

»§ 52 A. Godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter i en sag omfattet af § 52, stk. 2 eller 3, eller § 55, som ikke er afsluttet, ydes den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, jf. § 52, stk. 8, aconto med forbehold for eventuel tilbagebetaling. § 57, stk. 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse.«

11. I § 54, stk. 1, nr. 6, udgår »påklages eller«.

12. I § 55, stk. 1, nr. 5, ændres »EF-Domstolen« til: »EU-Domstolen«.

13. I § 55, stk. 2, udgår », når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3«.

14. I § 55, stk. 3, indsættes efter »nr. 1-4,«: »ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, hvor et vurderingsankenævn eller et motorankenævn har truffet afgørelse,«.

15. I § 55 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Endelig ydes godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i en klage- eller retssag, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den. Hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der dog ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.«

16. § 57, stk. 4 og 5, affattes således:

»Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelses-

berettigede eller den sagkyndige, hvis udbetalingen er sket til denne efter overdragelse af kravet, jf. § 52, stk. 8, 2. pkt., tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den, der efter 1. pkt. skal tilbagebetale godtgørelsen har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Stk. 5. Er der tilbagebetalt godtgørelse efter stk. 4, 1. pkt., og findes det tilbagebetalte beløb senere at være blevet opkrævet med urette, udbetales beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.«

§ 2

I lov nr. 1333 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 252 af 30. marts 2011, § 21 i lov nr. 551 af 18. juni 2012, § 7 i lov nr. 603 af 12. juni 2013 og senest ved § 1 i lov nr. 1499 af 18. december 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »underholdsbidrag«: », idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav«.

2. I § 4 a, 1. pkt., indsættes efter »særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af«: »biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger,«.

3. I bilag 1 indsættes som nr. 32-35:

»32) Krav på tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19.

33) Biblioteksgebyrer.

34) Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

35) Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.«

§ 3

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 569 af 28. maj 2014, foretages følgende ændringer:

1. I § 4, stk. 3, indsættes efter 1. pkt.:

»Hvis told- og skatteforvaltningen skønner, at virksomheden ikke vil kunne fortsætte uden registreringsforholdet som nævnt i 1. pkt., inddrages tillige virksomhedens øvrige registreringer, medmindre virksomheden inden for den frist, der er anført i 3. pkt., meddeler told- og skatteforvaltningen, at de øvrige registreringer ønskes opretholdt.«

2. I § 4, stk. 3, 2. pkt., der bliver 3. pkt., indsættes efter »registreringen«: »eller registreringerne«.

3. I § 4, stk. 3, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt.:

»Hvis told- og skatteforvaltningen efter 2. pkt. oplyser, at virksomhedens øvrige registreringer tillige inddrages, oplyses i meddelelsen endvidere, at virksomheden inden for fristen i 3. pkt. skal give told- og skatteforvaltningen meddelelse herom, såfremt de øvrige registreringer ønskes opretholdt.«

4. I § 4, stk. 3, 4. pkt., der bliver 6. pkt., indsættes efter »registreringen«: »eller registreringerne«.

5. To steder i § 11, stk. 1, nr. 1, og i § 11, stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »bidrag«: », herunder restskat«.

6. I § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, ændres »25.000 kr.« til: »50.000 kr.«

7. § 11, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Pålæg kan dog kun gives, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af virksomheden, reelt driver virksomheden, er medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion eller er filialbestyrer i virksomheden, er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller medlem af bestyrelsen eller direktionen eller har været filialbestyrer i en anden virksomhed, der har påført staten et samlet tab som følge af konkurs eller anden insolvens eller har skabt en usikret restance til told- og skatteforvaltningen på mere end 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed.«

8. I § 11, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »3-måneders-periode«: »samt det skønnede eller opgjorte tilsvarende fra den eventuelle periode, hvor virksomheden har været drevet uregistreret«.

9. I § 11, stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »drift«: », samt restancer vedrørende de i dette stykke omhandlede skatter og afgifter m.v. fra indehaverens tidligere enkeltmandsvirksomhed, der er blevet afmeldt fra registreringen«.

10. I § 11, stk. 13, indsættes efter »lov«: », og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift«.

§ 4

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1041 af 15. september 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 7 Q, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., ændres »i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen« til: »hvis beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen, eller hvis det er aftalt, at den godtgørelsesberettigede persons honorar til yderen for bistand i sagen udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen«.

§ 5

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 106 af 23. januar 2013, som ændret ved § 4 i lov nr. 789 af 28. juni 2013, § 7 i lov nr. 903 af 4. juli 2013, § 2 i lov nr. 1637 af 26. december 2013 og § 1 i lov nr. 554 af 2. juni 2014, foretages følgende ændringer:

1. I overskriften før § 47 udgår »her i landet«.

2. I § 49, stk. 1, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Muligheden for registrering gælder også afgiftspligtige personer, der er etableret her i landet, og som driver virksomhed med levering af varer og ydelser, men som alene har leverancer i udlandet. Afgiftspligtige personer, der hverken er etableret her i landet eller har leverancer her, kan ikke registreres.«

3. I § 57 indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Er en virksomheds registrering efter dette kapitel blevet inddraget af told- og skatteforvaltningen, skal virksomhedens angivelse efter stk. 1 foretages senest 14 dage efter meddelelsen om inddragelsen.«

§ 6

I forældelsesloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 28. august 2013, som ændret ved lov nr. 1622 af 26. december 2013, foretages følgende ændringer:

1. I § 18, stk. 4, indsættes efter »m.v.«: »eller modregning«.

2. I § 19, stk. 6, indsættes som 3. pkt.:

»Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om modregning, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes.«

§ 7

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014, foretages følgende ændring:

1. I § 9, stk. 23, 1. pkt., ændres »restanceinddrivelsesmyndigheden« til: »kommunalbestyrelsen«.

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 5, nr. 3, træder i kraft den 1. januar 2016.

Stk. 3. § 6 træder i kraft den 1. marts 2015.

Stk. 4. § 1, nr. 3, har virkning for klager, som indgives til skatteankesforvaltningen den 1. januar 2014 eller senere. Endvidere har bestemmelsen virkning for klager, som er blevet indgivet efter tidligere gældende regler, og hvorom et skatteankenævns, et vurderingsankenævns, et motorankenævns eller Landsskatteretten før den 1. januar 2014 endnu ikke har truffet afgørelse.

Stk. 5. Skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, har virkning for sager,

hvor klageren modtager oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til, den 1. januar 2015 eller senere.

Stk. 6. Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 1. og 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, samt § 1, nr. 11 og 14, har virkning fra og med den 1. januar 2014.

Stk. 7. Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 3. og 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, og § 55, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, har virkning for sager, som påklages til en administrativ klageinstans eller indbringes for domstolene den 1. januar 2015 eller senere.

Stk. 8. § 4 har virkning for udgifter, der skal betales eller er betalt den 1. januar 2015 eller senere.

§ 9

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 6 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. § 7 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets formål og baggrund
3. Lovforslaget enkelte elementer
 - 3.1. Hurtig afslutning i visse klagesager
 - 3.1.1. Gældende ret
 - 3.1.2. Lovforslaget
 - 3.2. Overspringelse af klageinstans
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Lovforslaget
 - 3.3. Præcisering af kompetencen vedr. omkostningsgodtgørelse til syn og skøn
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Lovforslaget
 - 3.4. Omkostningsgodtgørelse i retssager
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Lovforslaget
 - 3.5. Omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Lovforslaget
 - 3.6. Forbehold for tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse fra den sagkyndige, herunder i acontosager, samt sikring af tilbagebetalingskravet ved udpanning
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Lovforslaget
 - 3.7. Skattefrie tredjemandstilskud
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Lovforslaget
 - 3.8. Ændret dækningsrækkefølge ved inddrivelsen af underholdsbidrag
 - 3.8.1. Gældende ret
 - 3.8.2. Lovforslaget
 - 3.9. Inddragelse af alle registreringer, hvis hovedregistreringen inddrages efter fire foreløbige fastsættelser
 - 3.9.1. Gældende ret
 - 3.9.2. Lovforslaget
 - 3.10. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse hos igangværende virksomheder
 - 3.10.1. Gældende ret
 - 3.10.2. Lovforslaget
 - 3.11. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse ved registreringen af virksomheder
 - 3.11.1. Gældende ret
 - 3.11.2. Lovforslaget
 - 3.12. Ændring af fastsættelsen af sikkerhedens størrelse ved pålæg om sikkerhedsstillelse
 - 3.12.1. Gældende ret
 - 3.12.2. Lovforslaget
 - 3.13. Ændring af betingelserne for frigivelse af en stillet sikkerhed
 - 3.13.1. Gældende ret
 - 3.13.2. Lovforslaget
 - 3.14. Præcisering af muligheden for momsregistrering af visse virksomheder
 - 3.14.1. Gældende ret
 - 3.14.2. Lovforslaget
 - 3.15. Ændring af angivelsesfristen for moms ved inddragelse af en virksomheds momsregistrering
 - 3.15.1. Gældende ret
 - 3.15.2. Lovforslaget
 - 3.16. Forbedret inddrivelse af biblioteksgebyrer
 - 3.16.1. Gældende ret
 - 3.16.2. Lovforslaget

- 3.17. *Forbedret inddrivelse af bibliotekers erstatningskrav*
 - 3.17.1. *Gældende ret*
 - 3.17.2. *Lovforslaget*
- 3.18. *Forbedret inddrivelse af krav opstået som følge af fraflytningsgarantier*
 - 3.18.1. *Gældende ret*
 - 3.18.2. *Lovforslaget*
- 3.19. *Adgang for kommuner til selv at tiltræde en sikkerhed stillet efter udlændingeloven*
 - 3.19.1. *Gældende ret*
 - 3.19.2. *Lovforslaget*
- 3.20. *Afbrydelse af forældelsesfristen ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning*
 - 3.20.1. *Gældende ret*
 - 3.20.1.1. *Modregning og forældelse*
 - 3.20.1.2. *Inddrivelse af gæld til det offentlige*
 - 3.20.2. *Lovforslaget*
4. *Økonomiske konsekvenser for det offentlige*
5. *Administrative konsekvenser for det offentlige*
6. *Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet*
7. *Administrative konsekvenser for erhvervslivet*
8. *Administrative konsekvenser for borgerne*
9. *Miljømæssige konsekvenser*
10. *Forholdet til EU-retten*
11. *Høring*
12. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Med virkning fra den 1. januar 2014 blev der gennemført en ny klagestruktur på skatteområdet.

Efter de nye regler skal klage over afgørelser truffet af SKAT eller Skatterådet som udgangspunkt indgives til Skatteankestyrelsen. Skatteankestyrelsen foretager herefter en visitering af sagen til klagebehandling i et skatteankenævn, vurderingsankenævn, motorankenævn, Landsskatteretten eller Skatteankestyrelsen selv.

Samtidig blev der gennemført konsekvensændringer af kapitel 19 i skatteforvaltningsloven om omkostningsgodtgørelse.

Der har vist sig behov for mindre justeringer af reglerne, og samtidig har der i praksis været rejst spørgsmål vedrørende omkostningsgodtgørelsesordningen, som det er fundet hensigtsmæssigt at få afklaret i lovteksten.

Derudover indeholder lovforslaget en ændring af dækningsrækkefølgen ved inddrivelsen af underholdsbidrag, så private krav dækkes forud for offentlige krav, nogle justeringer i reglerne om SKATs restanceforebyggende arbejde og en præcisering af, at virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, alene kan momsregistreres her i landet, hvis de er etableret her.

Endelig udmønter lovforslaget de dele af aftalen af 3. juni 2014 om kommunernes økonomi for 2015 («kommuneaftalen for 2015»), der vedrører en forbedret inddrivelse af restancer til det offentlige. I afsnit 6 i aftalen anføres følgende:

»Det er aftalt, at regeringen i den kommende folketingsamling vil arbejde for at tilpasse lovgivningen på følgende områder:

- Tillægge restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning forældelsesafbrydende virkning for restfordringen
- En udvidelse af adgangen til lønindeholdelse for biblioteksrestancer og krav opstået som følge af fraflytningsgarantier
- Adgang for kommunerne til selv at tiltræde en sikkerhed stillet efter udlændingeloven«.

2. Lovforslagets formål og baggrund

Forslaget har til formål:

- At gøre det muligt at etablere smidigere procedurer i klagesager, når klageren og SKAT er enige om resultatet i klagesagen, således at denne kan afsluttes hurtigere. Der er tale om en justering af de nye klagestrukturregler, hvor en hurtig afslutning af klagesagen i dag er betinget af, at den skattepligtige opnår fuldt medhold.
- At sikre, at en klager, som har modtaget klageinstansens indstilling til sagens afgørelse, ikke kan springe klageinstansen over.
- At sikre, at der - som tilsigtet ved indførelsen af de nye klagestrukturregler - kan ydes omkostningsgodtgørelse i retssager om bl.a. ejendomsvurdering og motorregistrering.
- Med en enkelt modifikation at lovfæste gældende administrativ praksis for at yde omkostningsgodtgørelse i hjemvisningssager og for afsluttende arbejder som opfølgning på en afgjort godtgørelsesberettiget klage- eller retssag. En dom fra Højesteret fra oktober 2013 har sat spørgsmålstegn ved hjemlen for denne praksis, som blev etableret i 2004.

- At sikre, at pantefogeden kan foretage udlæg for et tilbagebetalingskrav vedrørende omkostningsgodtgørelse.
- At sikre, at tredjemandstilskud ikke ydes skattefrit i sager, hvor yder og den godtgørelsesberettigede har indgået en aftale om honorar for bistand i den godtgørelsesberettigede skattesag på no cure no pay-vilkår.
- At ændre dækningsrækkefølgen ved SKATs inddrivelse af krav på underholdsbidrag. Forslaget skal rette en fejl i den gældende regel, der ikke sonderer mellem private og offentlige krav på underholdsbidrag. Denne regel trådte i kraft 1. august 2013 i forbindelse med idriftsættelsen af Ét Fælles Inddrivelsessystem (EFI). Indtil ikrafttrædelsen fik private krav på underholdsbidrag en prioriteret dækning ved inddrivelsen, og det var forudsat, at denne prioriterede dækning skulle videreføres.
- At foretage enkelte justeringer i reglerne om SKATs restanceforebyggende arbejde for at modernisere reglerne og fjerne nogle konstaterede omgåelsesmuligheder. Ændringerne vedrører primært regler i opkrævningsloven, der trådte i kraft 1. januar 2001.
- At det i overensstemmelse med hidtidig praksis og for at undgå tvivl om momsregistreringsmuligheder for virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, fastsættes, at virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, kun kan registreres her, hvis de er etableret her.
- At give adgang til inddrivelse af biblioteksgebyrer ved særskilt lønindeholdelse.
- At give adgang til inddrivelse af bibliotekers erstatningskrav vedrørende beskadiget eller bortkommet udlånsmateriale gennem lønindeholdelse eller ved udlæg foretaget af pantefogeden, hvis skyldner skriftligt har anerkendt erstatningskravet, eller - ved bortkommet materiale - biblioteket tilbyder afleveringskvitteringer.
- At gøre det muligt ved lønindeholdelse og udlæg foretaget af pantefogeden at inddrive regreskrav, der opstår for en kommune m.v., der ifølge en garantiforpligtelse har måttet dække udlejers udgifter til istandsættelse ved lejers fraflytning.
- At en kommune selv skal kunne søge sig fyldestgjort i en sikkerhed, der i medfør af udlændingeloven er stillet af den herboende forsørger til sikkerhed for forsørgelsesudgifter, som kommunen har afholdt, frem for at fordringen skal sendes til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.
- At tillægge restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning forældelsesafbrydende virkning for restfordringen.

Endelig indeholder forslaget en række præciseringer og redaktionelle ændringer.

3. Lovforslagets enkelte elementer

3.1. Hurtig afslutning i visse klagesager

3.1.1. Gældende ret

Efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 4, kan Skatteankestyrelsen eller den myndighed, der skal træffe afgørelse i

klagesagen, før en klage afgøres, indhente en udtalelse om klagen fra den myndighed, der har truffet afgørelsen. Skatteankestyrelsen eller den myndighed, der skal træffe afgørelse i sagen, fastsætter en frist for afgivelse af udtalelsen.

Efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, gælder, at hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning til at give fuldt medhold i klagen, kan den genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri. Efter bestemmelsen kan endvidere den myndighed, der har truffet afgørelsen, genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri. Det gælder for følgende klager:

- 1) Klager omfattet af § 6, stk. 1, og § 7, stk. 1,
- 2) klager omfattet af § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og
- 3) klager over årsopgørelser, medmindre klageren tidligere har modtaget særskilt underretning om ansættelsen, og klagen omfatter forhold deri.

Klager omfattet af skatteforvaltningslovens § 6, stk. 1, og § 7, stk. 1, er visse klager omfattet af vurderingsankenævnenes og motorankenævnenes kompetence.

Klager omfattet af § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er klager over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., herunder om kravets eksistens og størrelse.

De pågældende sager er karakteriseret ved, at afgørelserne i første instans er helt eller delvist maskinelt dannede. Det er baggrunden for, at en genoptagelse og ændring af den pågældende afgørelse ikke er betinget af, at klageren opnår fuldt medhold. Også hér er det dog en forudsætning, at klageren er enig i ændringen.

Efter skatteforvaltningslovens § 35 c skal klager som udgangspunkt betale et gebyr, som i 2014 er på 400 kr. Det fremgår af bestemmelsens stk. 5, at det indbetalte beløb ikke tilbagebetales til klageren, hvis klagen tilbagekaldes, medmindre tilbagekaldelsen sker i forbindelse med, at den myndighed, der har truffet den påklagede afgørelse, genoptager sagen.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget om en ny klagestruktur, jf. lovforslag nr. L 212 (Folketinget 2012-13), finder reglerne om tilbagebetaling af gebyr efter § 35 c, stk. 5, også anvendelse vedrørende klager, som er indgivet til Landsskatteretten før lovens ikrafttræden.

3.1.2. Lovforslaget

Forslaget går ud på at ændre affattelsen af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, således, at muligheden for genoptagelse og ændring af afgørelser, som er påklaget, men som klageren og afgørelsesmyndigheden herefter bliver enige om bør ændres, ikke betinges af, at klageren opnår fuldt medhold, eller at der er tale om særlige afgørelsestyper. Afgørende er alene, om klager og afgørelsesmyndigheden er enige om, hvordan sagen kan afsluttes.

Efter forslaget kan den myndighed, der har truffet afgørelsen - hvis den finder anledning dertil - genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig heri. Det præciseres samti-

dig, at dette gælder uanset de almindelige frister for genoptagelse af myndighedens afgørelse. Dvs. bestemmelsen gen-nembryder de almindelige genoptagelsesfrister i skatteforvaltningslovens §§ 26 og 27.

Formuleringen ligger tæt op ad de tidligere gældende bestemmelser i skatteforvaltningslovens § 36, stk. 4, § 38, stk. 3, og § 39 a, stk. 3, om SKATs adgang til at genoptage en afgørelse ved henholdsvis skatteankenævnet, vurderingsankenævnet og motorankenævnet. Efter disse bestemmelser gjaldt det, at hvis SKAT på grundlag af en klage til det pågældende nævn fandt anledning til at genoptage afgørelsen, kunne SKAT, hvis klageren var enig deri, genoptage afgørelsen.

Forslaget respekterer fortsat selve klagen i den forstand, at genoptagelse i alle tilfælde kræver enighed med klageren. Genoptagelsen er ikke betinget af, at klageren tilbagekalder klagen, og det er først ved myndighedens nye afgørelse, at klagen bortfalder.

Det er forudsat, at Skatteankestyrelsen eller den myndighed, som visiteres til at træffe afgørelse, fortsat gennemfører høring af afgørelsesmyndigheden i et omfang, som forudsat i bemærkningerne til ovennævnte lovforslag nr. L 212 (Folketinget 2012-13). Således vil det fortsat være relevant at indhente en udtalelse hos afgørelsesmyndigheden i den indledende fase, når der er tale om klage over afgørelser, som er helt eller delvist maskinelt dannet. Hvis der i klagen fremkommer nye oplysninger, eller der sammen med klagen eller senere i klageforløbet indsendes ny dokumentation, vil det også - som forudsat i forarbejderne - være relevant at gennemføre en høring af afgørelsesmyndigheden. I den forbindelse vil det være naturligt at lade det indgå i vurderingen af, om afgørelsesmyndigheden skal høres, om det er overvejende sandsynligt, at afgørelsesmyndigheden på baggrund af de nye oplysninger vil give klager helt eller delvis medhold i klagen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3.

3.2. Overspringelse af klageinstans

3.2.1. Gældende ret

Det følger af skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, at er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den endelige administrative instans, kan afgørelsen indbringes for domstolene, selv om den endelige administrative instans endnu ikke har truffet en afgørelse.

Bestemmelsen indebærer, at skatte- eller afgiftspligtige ikke behøver at afvente en afgørelse fra en klageinstans, men - under de nævnte omstændigheder - kan springe klageinstansen over og indbringe sagen direkte for domstolene. Hvis sagen indbringes for domstolene, anses sagen for den administrative klageinstans for bortfaldet, hvorefter Skatteankestyrelsen skriftligt meddeler klager, at sagen er henlagt, jf. § 17, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1516 af 13. december 2013 om Skatteankestyrelsen.

3.2.2. Lovforslaget

Det foreslås, at en klager ikke kan vælge at indbringe afgørelsen for domstolene, selv om der er forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, hvis klageren fra Skatteankestyrelsen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter styrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af sagsfremstillingen vil føre til, jf. skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvor klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen fører til.

I disse situationer vil behandlingen af klagen være fremskredet og vil ofte være nær sin afslutning. Klagerens behov for af tidsmæssige hensyn at kunne springe klageinstansen over og indbringe afgørelsen for domstolene vil derfor ikke være til stede i samme omfang. Med forslaget opnås det, at en klager, der fra Skatteankestyrelsen har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen vil føre til, ikke kan vælge at springe klageinstansen over med henblik på at opnå et bedre resultat ved domstolene. En sådan fremgangsmåde, hvor overspringsreglen anvendes meget sent i sagsforløbet, er ikke en hensigtsmæssig udnyttelse af ressourcerne, hverken ved den administrative klageinstans eller ved domstolene.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

3.3. Præcisering af kompetencen vedr. omkostningsgodtgørelse til syn og skøn

3.3.1. Gældende ret

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, at Skatteankestyrelsen, et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i en sag for myndigheden, skal godtgøres fuldt ud. Det fremgår desuden af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 4, at afgørelse af, om udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i en sag for myndigheden, skal godtgøres fuldt ud, træffes af SKAT som sekretariat for Skatterådet eller Skatteankestyrelsen, herunder som sekretariat for Landsskatteretten eller skatteankenævnet.

Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3 og 4, blev som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet nyaffattet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013. Af bemærkningerne til § 1, nr. 56, i det bagvedliggende lovforslag (L 212, Folketinget 2012-13) fremgår det, at tanken med formuleringen af bestemmelsen er, at det er Skatteankestyrelsen, der har kompetencen til at træffe afgørelse både på egne vegne og på vegne af skatteankenævnene og Landsskatteretten, og at det alene er SKAT, der har kompetencen til at træffe afgørelse på vegne af Skatterådet. Imidlertid er bestemmelsen formuleret som en delegationsbestemmelse, hvor Skatteankestyrelsen og SKAT træffer afgørelse på vegne af også de andre myndigheder. Der skelnes heller ikke mellem forhåndstilsagn og ef-

terfølgende tilsagn om godtgørelse af udgifter til syn og skøn. I praksis kan dette give anledning til tvivl om både kompetencen til at meddele forhåndstilsagn og om ankenævnenes, Landsskatterettens og Skatterådets muligheder for at tage endelig stilling til spørgsmålet.

3.3.2. Lovforslaget

For at skabe klarhed om kompetenceforholdene foreslås det derfor, at bestemmelsen præciseres, således at det direkte fremgår, at det er Skatteankestyrelsen og SKAT, der alene har kompetencen til at meddele forhåndstilsagn om omkostningsgodtgørelse til syn og skøn. Det præciseres ligeledes, at skatteankenævnene, Landsskatteretten og Skatterådet selv kan træffe afgørelse om fuld omkostningsgodtgørelse til syn og skøn, når sagen endeligt afgøres.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

3.4. Omkostningsgodtgørelse i retssager

3.4.1. Gældende ret

Reglerne om en ny klagestruktur på skatteområdet indebærer som udgangspunkt, at en klage over en afgørelse fra SKAT kan påklages til én administrativ klageinstans, før afgørelsen kan prøves af domstolene.

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 3, kan en endelig administrativ afgørelse ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet.

Efter skatteforvaltningslovens § 49 kan spørgsmål, som er afgjort af Skatteankestyrelsen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten, indbringes for domstolene af Skatteministeriet senest 3 måneder efter, at klageinstansen har truffet afgørelse.

Der ydes efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, omkostningsgodtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand m.v. ved domstolsprøvelse af klagesager, som er afgjort af et skatteankenævn, Landsskatteretten, eller hvor Skatteankestyrelsen har truffet afgørelse efter regler udstedt i medfør af skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 3.

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, ydes der endvidere omkostningsgodtgørelse på 100 pct., hvis Skatteministeriet indbringer en kendelse fra Landsskatteretten for domstolene. Der kan i en sådan sag kun ydes godtgørelse efter denne bestemmelse til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved den pågældende domstolsinstans, hvortil ministeriet har indbragt sagen.

3.4.2. Lovforslaget

Ved gennemførelsen af de nye regler om en ny klagestruktur på skatteområdet har det ikke været tilsigtet, at der ikke kan ydes omkostningsgodtgørelse til sagkyndig bistand m.v. ved domstolsprøvelse af en afgørelse fra et vurderingsankenævn eller et motorankenævn. Det har heller ikke været tilsigtet, at der ikke kan opnås en godtgørelse på 100 pct. i de sager, som Skatteministeriet indbringer for domstolene,

hvor afgørelsen er truffet af et skatteankenævn, vurderingsankenævn, motorankenævn eller Skatteankestyrelsen.

Forslaget går derfor ud på i skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, at tilføje, at godtgørelse endvidere ydes ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, hvor et vurderingsankenævn eller et motorankenævn har truffet afgørelse.

Endvidere går forslaget ud på i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, at gøre det muligt for den godtgørelsesberettigede at opnå omkostningsgodtgørelse på 100 pct., hvis det er Skatteministeriet, som indbringer en afgørelse fra et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller fra Skatteankestyrelsen for domstolene.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 og 14.

3.5. Omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder

3.5.1. Gældende ret

Efter ordningen med omkostningsgodtgørelse ydes der en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en fysisk person ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. i en række nærmere fastsatte typer af sager inden for Skatteministeriets område. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Godtgørelsen er dog altid på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at skattemyndighederne viderefører en sag efter skatteforvaltningsloven § 52, stk. 2.

Siden 2004 har SKAT ydet omkostningsgodtgørelse i sager, som en klageinstans eller domstolene hjemviser til fornyet behandling, ligesom der ydes godtgørelse for afsluttende arbejder, i det omfang udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen og er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse i klagesagen. Denne praksis har gennem årene været beskrevet i de offentliggjorte vejledninger »Processuelle regler på SKATs område« og »Den juridiske vejledning«.

Ved »hjemvisning« af en sag forstås normalt, at klage- eller domstolsinstansen underkender afgørelsen fra den forrige instans, men overlader det til SKAT eller underinstansen at gennemføre en nærmere opgørelse m.v., som lægges til grund for en ny afgørelse. SKAT eller underinstansen vil i den forbindelse lægge de retningslinjer, som klage- eller retsinstansen udstikker, til grund for sin afgørelse.

Landsskatteretten og Skatteankestyrelsen har mulighed for at træffe såkaldte delafgørelser. Efter forretningsordenen for Landsskatteretten og forretningsordenen for Skatteankestyrelsen kan disse myndigheder i ganske særlige tilfælde træffe en afgørelse, der uden beløbsmæssig opgørelse alene fastlægger de principper, hvorefter den påklagede afgørelse skal træffes. SKAT foranlediger herefter, at afgørelsen træffes i overensstemmelse med denne anvisning. Delafgørelserne er principielt at sammenligne med hjemvisning.

I hjemvisningssagerne, herunder sager med delafgørelser, er udgifterne til sagkyndig bistand forbundet med behand-

lingen af den hjemviste afgørelse i hjemvisningsinstansen blevet godtgjort. Det er sket ud fra den betragtning, at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen og er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse. Først når hjemvisningsinstansen har truffet sin afgørelse, er sagen anset for endeligt afsluttet.

Efter praksis ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af hjemvisningsafgørelsen og af SKATs talmæssige opgørelse for det eller de indkomstår eller afgiftsperioder, som er omfattet af klagesagen, og som danner grundlag for SKATs nye afgørelse. Endvidere ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang og kontrol af den nye afgørelse fra hjemvisningsinstansen/SKAT, herunder af renteberegningen. Derimod ydes der efter praksis ikke godtgørelse for udgifter til sagkyndig bistand til behandling af forhold, som ikke er omfattet af klagesagen, ligesom der ikke ydes godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges behandling af spørgsmål, som vedrører et tidligere eller senere indkomstår eller afgiftsperiode, som ikke har været omfattet af klagesagen.

Ved godtgørelse af udgifter til ”afsluttende arbejder” er ifølge Den juridiske vejledning forstået sådanne udgifter til den sagkyndige for arbejde, som udføres, efter at der er truffet afgørelse af klage- eller retsinstansen, når arbejdet er forbundet med behandlingen af den opfølgende afgørelse fra SKAT på baggrund klagesagen. Det er ifølge vejledningen en betingelse for at yde godtgørelse, at udgifterne direkte relaterer sig til udfaldet af klagesagen, og at de er nødvendige for at realisere den trufne afgørelse.

Efter praksis om godtgørelse af udgifter til afsluttende arbejder ydes der godtgørelse for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af afgørelsen fra klage- eller retsinstansen samt for udgifter til den sagkyndiges gennemgang af den nye afgørelse fra SKAT, herunder af renteberegningen, til sikring af, at den er i overensstemmelse med udfaldet af afgørelsen fra klage- eller retsinstansen. Det er kun de udgifter, der vedrører de påklagede indkomstår/afgiftsperioder, der er godtgørelsesberettigede. Derimod ydes der efter praksis ikke godtgørelse for udgifter til efterfølgende bistand udført vedrørende andre indkomstår eller afgiftsperioder end dem, som er omfattet af klagesagen, herunder til udarbejdelse af en genoptagelsesansøgning. Endvidere ydes der bl.a. ikke godtgørelse til sagkyndig bistand i forbindelse med en ændret beslutning om overførsel af overskud i virksomhedsskatteordningen eller til efterfølgende bistand i forbindelse med betaling af skattekravet – herunder ved inddrivelse af kravet, ved gennemførelse af afdrags- eller akkordordninger, ved behandling af spørgsmål om sikkerhedsstillelse eller om forældelse af skattekrav.

I modsætning til ovenstående hjemvisningssager og afsluttende arbejder ydes der ikke godtgørelse for efterfølgende udgifter til en genoptagelsessag, hvor klage- eller retsinstansen har givet den skatte- eller afgiftspligtige medhold i, at sagen skal genoptages. Grunden hertil er, at formalitetsklagen over SKATs afslag på genoptagelse og selve genoptagelsesbehandlingen - efter at klage- eller retsinstansen har fastslået, at der skal ske genoptagelse - anses for to selv-

stændige sager. I modsætning til hjemvisningssagerne er her ikke tale om, at overinstansen overlader en del af klagebehandlingen til underinstansen. Om den materielle behandling af ansættelsen imødekommer den skatte- eller afgiftspligtige er således ikke givet med klage- eller retsinstansens afgørelse om, at sagen skal genoptages. Imødekommer SKAT ved opfølgning på genoptagelsessagen den skatte- eller afgiftspligtiges påstand, bliver den skatte- eller afgiftspligtige stillet, som om at SKAT på forhånd har imødekommet den skatte- eller afgiftspligtiges ønske om genoptagelse, og i den situation er der ikke adgang til omkostningsgodtgørelse.

I sager, der afgøres administrativt, afgiver den instans, der træffer afgørelse i den godtgørelsesberettigede sag, samtidig med afgørelsen i sagen en begrundet udtalelse om, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i det eller de godtgørelsesberettigede spørgsmål, som er forelagt den. Denne udtalelse indgår i vurderingen af størrelsen af den godtgørelse, den godtgørelsesberettigede er berettiget til. Udtalelsen er dog ikke bindende for afgørelsen af spørgsmålet om godtgørelsens størrelse.

3.5.2. Lovforslaget

Lovforslaget skal ses på baggrund af Højesteret dom af 10. oktober 2013, som er offentliggjort på SKATs hjemmeside som SKM2013.731.HR.

I dommen fastslog Højesteret, at en andelsboligforening ikke var berettiget til omkostningsgodtgørelse for efterfølgende udgifter til rådgiver, efter at Landsskatteretten havde pålagt vurderingsmyndigheden at genoptage ansættelsen af foreningens ansættelse af fradrag i grundværdien for forbedringer vedrørende boligselskabets ejendom.

Andelsboligforeningen havde gjort gældende, at ovennævnte administrative praksis, hvorefter der i sager, som klage- eller domstolsinstansen hjemviser til fornyet behandling, ydes godtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen, også bør gælde i genoptagelsessager.

Højesteret fandt ikke, at andelsboligforeningen var berettiget til omkostningsgodtgørelse efter den nævnte praksis og gav ikke andelsboligforeningen medhold i sagen. Højesteret udtalte i den forbindelse, at retten ikke fandt, at der efter skatteforvaltningsloven er hjemmel til at yde omkostningsgodtgørelse for sagkyndig bistand, der ydes, efter at der er truffet afgørelse i klageinstansen.

Den administrative praksis om godtgørelse for udgifter, der er afholdt, efter at klageinstansen eller domstolen har truffet afgørelse, herunder i hjemvisningssager, forekommer rimelig. Det foreslås derfor, at praksis for godtgørelse af sådanne udgifter til sagkyndig bistand lovfæstes med en enkelt modifikation, jf. nærmere herom nedenfor.

Forslaget går nærmere ud på, at der ydes omkostningsgodtgørelse til godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den, jf. lovforslagets § 1, nr. 15.

Hvis skattemyndighederne har videreført sagen, vil godtgørelsen til sagkyndig bistand m.v. ved hjemvisningsinstansen eller til de afsluttende arbejder altid være 100 pct. Dette sikres ved lovforslagets § 1, nr. 8.

I andre sager end dem, som skattemyndighederne viderefører, beror godtgørelsesprocenten på, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede opnår medhold i den sag, som klage- eller retsinstansen hjemviser, eller hvortil de afsluttende arbejder knytter sig.

Har den godtgørelsesberettigede eksempelvis opnået fuldt eller overvejende medhold ved klage- eller retsinstansen, skal der ydes omkostningsgodtgørelse på 100 pct. ved hjemvisningsbehandlingen af sagen eller til de afsluttende arbejder. Påklages denne afgørelse, godtgøres der efter de almindelige regler. Stadfæster klageinstansen den nye afgørelse, kan der kun gives 50 pct. i godtgørelse. Får den godtgørelsesberettigede derimod medhold ved klageinstansen, ydes der godtgørelse med 100 pct. også for denne instans.

For begge bestemmelser i lovforslagets § 1, nr. 8 og 15, gælder en enkelt modifikation i forhold til gældende praksis. Det foreslås således, at hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.

Denne del af forslaget har til formål at tilskynde den skatte- eller afgiftspligtige til at fremlægge alle væsentlige oplysninger i sagen på et så tidligt tidspunkt i sagsforløbet som muligt. Dermed bidrager forslaget til, at klagen kan finde sin endelige afgørelse i sagsforløbet på et så tidligt tidspunkt som muligt, og at en eventuel klage- eller retssag kan realtetsbehandles på et fyldestgørende faktisk grundlag.

Når SKAT eller klageinstansen ikke har haft lejlighed til at vurdere betydningen af de nye oplysninger, vil klage- eller retsinstansen i mange tilfælde hjemvise sagen uden i øvrigt at tage materiel stilling til klagen eller retssagen. Ved en sådan hjemvisning er det ikke fundet rimeligt, at der kan opnås omkostningsgodtgørelse for udgifterne til sagkyndig bistand m.v. ved hjemvisningsinstansens fornyede behandling af sagen, henset til, at der ikke i øvrigt kan opnås omkostningsgodtgørelse ved klagebehandlingen af sagen ved disse instanser.

En betingelse for at afskære for godtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen er, at klageinstansen eller domstolen ikke har taget stilling til det spørgsmål, som de nye oplysninger angår. Hvis ikke denne betingelse stilles, men godtgørelse ved hjemvisningsinstansen blot forudsætter, at klageinstansen eller domstolen har forholdt sig til klagen eller sagen, som den forelægges domstolen, vil der være risiko for, at den skatte- eller afgiftspligtige inddrager forhold under sagen alene med henblik på at få klageinstansen eller domstolen til at tage materiel stilling til disse spørgsmål for dermed at

kunne opnå omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen.

Hvis den skatte- eller afgiftspligtige f.eks. gør en formalitetsindsigelse gældende samtidig med, at de nye oplysninger om sagens hovedspørgsmål, f.eks. dokumentation af et fradrag, fremlægges i sagen, og klageinstansen eller domstolen tager stilling til formalitetsindsigelsen, men hjemviser spørgsmålet om dokumentationens betydning for sagens hovedspørgsmål, vil hjemvisningen uden den anførte betingelse indebære, at der måtte ydes omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsinstansens behandling.

Omvendt kan der efter bestemmelsen ydes omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsinstansen, hvis f.eks. sagen angår spørgsmålet, om en person er fuldt skattepligtig her til landet eller ej, hvorunder spørgsmålet om dokumentation for, at skattepligt er ophørt, indgår. Tager klage- eller retsinstansen stilling til skattepligtsspørgsmålet, men hjemviser sagen til SKAT til fornyet ansættelse som følge af nye oplysninger, vil der være adgang til omkostningsgodtgørelse i hjemvisningsinstansen. Der kan eksempelvis henvises til Vestre Landsrets dom i TfS 1996, 284, hvor sagen blev hjemvist til Landsskatteretten med henblik på en talmæssig opgørelse, fordi retten var enig med skatteyderen i, at Skatteministeriets oplysning om, at ministeriet tidligere have erkendt, at skatteyderen tillige var omfattet af den fulde skattepligt til udlandet, indeholdt en bindende proceserklæring. Skatteyderen måtte herefter anses for hjemhørende i såvel Danmark som i udlandet.

Indgår der flere forhold i en sag, hvor hjemvisning dels skyldes, at nye oplysninger angår et spørgsmål, som klage- eller retsinstansen ikke har taget stilling til, dels skyldes, at de nye oplysninger angår et spørgsmål, som klage- eller retsinstansen overordnet har taget stilling til, skal den sagkyndige ved ansøgningen om omkostningsgodtgørelse foretage en skønsmæssig fordeling af sine udgifter ved hjemvisningsbehandlingen af de pågældende spørgsmål.

Selv om klageinstansen eller domstolene ikke tager materiel stilling til de nye oplysninger, men hjemviser sagen til fornyet behandling som følge af oplysningerne, vil der kunne ydes omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsinstansen, hvis der efter de almindelige regler om omkostningsgodtgørelse kan ydes godtgørelse ved en sags behandling ved denne instans. Er det domstolen, som hjemviser en sag f.eks. til Landsskatteretten, som tilfældet var i TfS 1996, 284, som nævnt ovenfor, vil der kunne ydes godtgørelse til hjemvisningsbehandlingen ved Landsskatteretten. Bliver sagen derimod hjemvist til f.eks. SKAT eller et vurderings- eller motorankenævn, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse ved hjemvisningsbehandlingen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 og 15.

3.6. Forbehold for tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse fra den sagkyndige, herunder i

acontosager, samt sikring af tilbagebetalingskravet ved udpantning

3.6.1. Gældende ret

Efter reglerne om omkostningsgodtgørelse ydes der en godtgørelse på 50 pct. for udgifter til sagkyndig bistand m.v., som den godtgørelsesberettigede ifølge regning skal betale eller har betalt, når klageren taber sagen eller opnår medhold i mindre grad, dvs. 50 pct. og derunder i forhold til den nedlagte påstand. Har personen fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad, ydes godtgørelsen med 100 pct.

Et krav på omkostningsgodtgørelse kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog ifølge skatteforvaltningslovens § 52, stk. 6, overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige.

Efter skatteforvaltningslovens § 57, stk. 3, kan SKAT udbetale et godtgørelsesbeløb med forbehold for eventuel tilbagebetaling. Det kan ske, hvis ansøgningen om omkostningsgodtgørelse giver anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar.

Viser det sig, at godtgørelsesbeløbet er mindre end det beløb, som er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede efter bestemmelsens stk. 4 tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene. Tilbagebetaling kan komme på tale, hvis det i forbindelse med sagens endelige afregning konstateres, at der helt eller delvis er sket udbetaling af uberettiget godtgørelse. Tilbagebetaling af for meget udbetalt omkostningsgodtgørelse sker uden beregning af renter.

Har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet, og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente, jf. skatteforvaltningslovens § 57, stk. 5.

Der har i praksis været rejst tvivl om, hvorvidt SKAT kan rette tilbagebetalingskravet mod den sagkyndige, hvis denne efter at have fået overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse har fået udbetalt godtgørelsesbeløbet, og det viser sig, at godtgørelsesbeløbet skal tilbagebetales helt eller delvis.

I sagen SKM2013. 512. LSR fandt Landsskatteretten, at betingelserne for at modregne et krav på for meget udbetalt omkostningsgodtgørelse til rådgiver, som kravet på omkostningsgodtgørelse var overdraget til, i rådgivers overskydende skat var opfyldt.

I sager, hvor der endnu ikke er truffet afgørelse af klage- eller domstolsinstansen, ydes der aconto-en godtgørelse på 50 pct. af godtgørelsesberettigede udgifter. Hvis der er tale om en sag, som skattemyndighederne viderefører, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, eller har den godtgørelsesberettigede fået et forhåndstilsagn om at få dækket udgifterne til syn og skøn fuldt ud, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3, er acontogodtgørelsen dog 100 pct.

Siden 2009 har SKAT ved udbetaling af acontobeløb taget forbehold for et eventuelt krav om tilbagebetaling. Et sådant forbehold kan blive aktuelt, hvis det i forbindelse med sagens endelige afslutning kan konstateres, at der uberettiget er sket udbetaling af godtgørelse. I relation til acontobeløb udbetalt med 100 pct., som kan komme på tale i de situationer, som er nævnt ovenfor i skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2 eller stk. 3, kan SKATs vurdering af rimeligheden af størrelsen af den sagkyndiges honorar give anledning til tilbagebetaling af acontobeløb ved sagens afslutning.

Acontoudbetalingerne med forbehold er sket med støtte i en landsskatteretskendelse fra 2009, jf. SKM2009. 457. LSR. I denne sag havde SKAT udbetalt omkostningsgodtgørelse aconto vedrørende sagkyndig bistand til førelse af en sag, hvortil der ikke var adgang til omkostningsgodtgørelse. SKAT traf afgørelse om, at der ikke fremover ville blive udbetalt omkostningsgodtgørelse til førelse af sagen, men afstod fra at kræve acontoudbetalingen tilbagebetalt. Landsskatteretten stadfæstede afgørelsen om, at klageren ikke var berettiget til omkostningsgodtgørelse fremover, og pålagde klageren at tilbagebetale acontoudbetalingen. Landsskatteretten fandt således, at tilbagebetalingspligten fulgte af de almindelige obligationsretlige regler.

3.6.2. Lovforslaget

Selv om Landsskatteretten i sin kendelse fra 2013, som nævnt i afsnit 3.6.1 har fastslået, at et tilbagebetalingskrav også kan gøres gældende over for den sagkyndige, som har fået overdraget og udbetalt godtgørelsesbeløbet, findes det hensigtsmæssigt at præcisere, at SKAT også kan gøre et forbehold for tilbagebetaling af godtgørelsesbeløb gældende over for den sagkyndige.

Det foreslås derfor præciseret i § 57, stk. 4, jf. forslagens § 1, nr. 16, at i tilfælde, hvor godtgørelseskravet med forbehold er blevet overdraget til den sagkyndige, og SKAT kræver godtgørelsesbeløbet, som er blevet udbetalt til den sagkyndige, tilbage, skal dette krav honoreres af den sagkyndige. Denne kan dog opnå henstand med tilbagebetalingen, hvis vedkommende påklager eller indbringer afgørelsen om tilbagebetaling for domstolene.

Det foreslås tilsvarende præciseret i § 57, stk. 5, jf. forslagens § 1, nr. 16, at har den sagkyndige tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet, og er tilbagebetalingen sket med urette, vil SKAT udbetale beløbet med rente til den sagkyndige.

Endvidere foreslås det præciseret i § 1, nr. 10, ved indsættelse af en ny bestemmelse i skatteforvaltningslovens § 52 A, at der i uafsluttede sager omfattet af § 52, stk. 2 eller 3, eller § 55 ydes acontogodtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter til den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, hvis kravet på godtgørelse er overdraget, med forbehold for eventuel tilbagebetaling. Det fastslås samtidig, at bestemmelserne i § 57, stk. 4 og 5, om henstand og forrentning finder tilsvarende anvendelse.

Endelig foreslås det, at det bliver muligt for SKAT at inddrive et tilbagebetalingskrav ved lønindeholdelse eller ved udpantning. Det sker i givet fald hos den godtgørelsesberet-

tigede, hvis beløbet er udbetalt til denne, eller hos den sagkyndige, hvis den sagkyndige har fået overdraget godtgørelseskravet, og udbetaling af godtgørelsesbeløbet er sket til denne, jf. lovforslagets § 2, nr. 3.

3.7. Skattefrie tredjemandstilskud

3.7.1. Gældende ret

Efter ligningslovens § 7 Q, stk. 1, nr. 2, gælder som udgangspunkt, at beløb, som betales til en godtgørelsesberettiget person til dækning af dennes udgifter til sagkyndig bistand m.v. - et såkaldt tredjemandstilskud - ikke skal medregnes ved opgørelsen af den godtgørelsesberettigedes skattepligtige indkomst. Der gælder dog to undtagelser herfra:

- 1) I det omfang beløbet med tillæg af omkostningsgodtgørelsen - som efter bestemmelsens nr. 1 ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst - og andre godtgjorte udgifter overstiger den godtgørelsesberettigede persons samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. i sagen, skal tilskuddet medregnes ved opgørelsen af personens skattepligtige indkomst.
- 2) Selv om godtgørelsen, tredjemandstilskuddet og andre godtgjorte udgifter ikke overstiger personens samlede udgifter i sagen, skal tredjemandstilskuddet dog medregnes ved opgørelsen af den godtgørelsesberettigede persons skattepligtige indkomst, i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen.

Tredjemandstilskud kan efter ligningslovens § 7 Q, stk. 2, ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, medmindre yderen er en fond eller forening m.v., der efter lovgivningens almindelige regler har fradrag for udlodninger eller uddelinger. Ydes beløbet som led i et ansættelsesforhold eller som led i en aftale om personligt arbejde i øvrigt til dækning af modtagerens udgifter til sagkyndig bistand m.v., og fradrager arbejdsgiveren m.v. beløbet ved opgørelsen af sin skattepligtige indkomst, medregnes beløbet ved opgørelsen af modtagerens skattepligtige indkomst.

Er der ydet et tredjemandstilskud, skal yderen underrette SKAT om beløbets størrelse og modtagerens identitet efter skattekontrollovens § 7 H. Tredjemandstilskuddet reducerer ikke de udgifter, som godtgøres efter skatteforvaltningslovens kapitel 19 om omkostningsgodtgørelse.

Den retlige interesse som nævnt ovenfor under nr. 2 vil som udgangspunkt være dokumenteret ved, at der ydes et tilskud på trods af, at der ikke er fradragsret hos yderen for tilskuddet. Synspunktet er således, at en person, der vil yde et ikke-fradragsberettiget tilskud til dækning af en skatte- eller afgiftspligtige udgifter til sagkyndig bistand i en sag, højst sandsynligt vil have en retlig interesse i, at sagen føres.

I praksis er betingelsen om retlig interesse imidlertid blevet anerkendt, selv om interessen i at yde et tredjemandstilskud udelukkende har været økonomisk og ikke retlig. Denne udvikling er sket med baggrund i Landsskatterettens kendelse i SKM2007. 99. LSR, hvori det blev anerkendt, at en repræsentant kunne yde et tredjemandstilskud til sin klient.

I sagen fandtes klagerens repræsentant berettiget til at yde et tilskud til klageren efter ligningslovens § 7 Q, uden at dette medførte reduktion af grundlaget for beregning af omkostningsgodtgørelse. Klagen skyldtes, at et skatteceter kun havde godkendt omkostningsgodtgørelse med 50 pct. af halvdelen af det fakturerede beløb, da repræsentanten havde udstedt en kreditnota til klageren på 50 pct. af det fakturerede beløb. Repræsentanten oplyste under sagen, at dennes virksomhed organisatorisk sorterede under en landbrugsorganisation, som ydede tilskud til skattesager af rådgivningsværdi. Af samme grund måtte det efter repræsentantens opfattelse anerkendes, at vedkommendes virksomhed havde retlig interesse i sagens førelse.

3.7.2. Lovforslaget

Forslaget går ud på at opstille yderligere en betingelse for at kunne yde et skattefrit tredjemandstilskud efter ligningslovens § 7 Q, stk. 1, nr. 2. I dag kan tilskuddet ikke ydes skattefrit, i det omfang det overstiger sagens samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. efter fradrag af omkostningsgodtgørelse og andre godtgjorte udgifter, og i det omfang tilskuddet ikke er ydet som følge af yderens retlige interesse. Efter forslaget stilles nu som en yderligere betingelse, at det ikke må være aftalt, at den godtgørelsesberettigede persons honorar til yderen for bistand i sagen udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen.

På baggrund af udviklingen i praksis som omtalt ovenfor i afsnit 3.7.1 tager forslaget i særlig grad sigte på repræsentanter, der yder tilskud til deres klienters skatte- eller afgiftsager, når størrelsen af yderens honorar fra den godtgørelsesberettigede udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen. Sådanne aftaler som baserer sig på sagens udfald betegnes i almindelig som aftaler indgået på no cure no pay-vilkår.

Omkostningsdækningsudvalget advarede i sin betænkning nr. 1382/2000 mod, at godtgørelsesreglerne blev udformet på en sådan måde, at de kunne føre til en uønsket udvikling i retning af en ordning med no cure no pay, som den kendes fra andre lande. Aftaler om no cure no pay kan typisk være udformet således, at honoraret udgør f.eks. 30 pct. af den økonomiske gevinst, som klienten opnår. Taber klienten sagen, modtager repræsentanten modsat intet vederlag. No cure no pay-ordninger kan føre til, at repræsentanter tager alle sager, de kan få ind, for at reservere så lidt tid som muligt til hver sag og satse på, at en af dem bliver gennemført til gunst for klienten. Sådanne vilkår kan føre til, at klienten opnår en dårligere rådgivning og behandling af repræsentanten, end hvis repræsentanten havde anvendt mere almindelig afregningsmetoder som timebetaling eller fast pris.

I Danmark har advokater som udgangspunkt ikke mulighed for at indgå aftaler på no cure no pay-vilkår. Retsplejeloven § 126, stk. 2, fastslår, at en advokat ikke må kræve et højere vederlag for sit arbejde, end hvad der kan anses for rimeligt. Heri ligger, at advokaten ikke må indgå en honorarftale om vederlæggelse af en andel af det udbytte, der måtte opnås ved gennemførelse af en sag.

For revisorer gælder, at spørgsmål om vederlag er reguleret i revisorloven i § 26. Bestemmelsen fastslår, at en revisor ikke må betinge sit vederlag af andre forhold end det udførte arbejde. Bestemmelsen forbyder derved, at en aftale indgås på no cure no pay-vilkår. Det er en forudsætning, at opgaven falder ind under lovens § 1, stk. 2. Heri ligger, at der skal være tale om revisionsydelse, i modsætning til rådgivningsydelse.

Hvis et revisionsfirma yder revisionsydelse, eller hvis det yder revisionsydelse og rådgivningsydelse, kan no cure no pay-princippet således ikke anvendes. Hvis en kunde derimod alene modtager rådgivningsydelse, er det tilladt for revisionsfirmaet at fastsætte vederlaget på markedsvilkår.

Formålet med forslaget er at afskære muligheden for at yde skattefrie tredjemandstilskud, hvor yder har indgået en honoraraftale med klienten på no cure no pay-vilkår. Baggrunden herfor er, at skatte- og afgiftslovgivningen ikke bør understøtte indgåelsen af sådanne aftaler ved at tillade, at tredjemandstilskuddet kan ydes skattefrit.

3.8. Ændret dækningsrækkefølge ved inddrivelsen af underholdsbidrag

3.8.1. Gældende ret

Lov om opkrævning af underholdsbidrag finder ifølge § 1, stk. 1, anvendelse på opkrævning af underholdsbidrag til barn, ægtefælle eller en uden for ægteskab besvangret kvinde, såfremt bidraget tjener til fyldestgørelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse. Loven finder ifølge § 1, stk. 2, endvidere anvendelse på opkrævning af bidrag til fyldestgørelse af en underholdsforpligtelse i henhold til udenlandsk lov, i det omfang det fastsættes ved overenskomst med fremmed stat eller bestemmes af social- og integrationsministeren. Renter af underholdsbidrag opkræves derimod ikke efter loven, jf. § 1, stk. 3.

Det er Udbetaling Danmark, der efter anmodning forestår opkrævningen af underholdsbidrag, jf. § 2, 1. pkt., i lov om opkrævning af underholdsbidrag. Det gælder både bidrag, der tilkommer det offentlige, især børnebidrag, der er udlagt forskudsvist efter kapitel 3 i lov om børnetilskud og forskudsvist udbetaling af børnebidrag, hvorefter Udbetaling Danmark indtræder i retten til at indkræve bidraget, og private bidragskrav. SKAT opkræver dog som restanceinddrivelsesmyndighed krav på udenlandske underholdsbidrag, mens statsforvaltningen afgør indsigelser mod eksistensen af sådanne krav, jf. lovens § 2, 2. pkt.

SKAT forestår inddrivelsen af underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag.

Hvis SKATs inddrivelse hos en skyldner ikke fører til dækning af alle fordringer, der er modtaget til inddrivelse, dækkes ifølge § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige først bøder, dernæst underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag og endelig andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives hos skyldner, kun delvist fordringer inden for samme kategori i § 4, stk. 1, dækkes ifølge

stk. 2 fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos SKAT, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet.

3.8.2. Lovforslaget

I § 15, stk. 3, i cirkulære nr. 217 af 29. november 1978 om inddrivelse af underholdsbidrag er fastslået, at det offentlige krav på underholdsbidrag dækningsmæssigt skal vige for private krav på underholdsbidrag. Af lovforslaget bag lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer fremgår, at den dagældende praksis, hvorefter private bidragskrav havde fortrinsret for offentlige bidragskrav, ville blive videreført i forbindelse med etableringen af et nyt fælles restancesystem. Det er dog ved en fejl ikke sket med reglen i § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med lovforslaget sikres, at private krav på underholdsbidrag uanset tidspunktet for modtagelsen hos SKAT til inddrivelse - som det også var tilsigtet - vil blive dækket forud for det offentlige krav på underholdsbidrag.

3.9. Inddragelse af alle registreringer, hvis hovedregistreringen inddrages efter fire foreløbige fastsættelser

3.9.1. Gældende ret

Efter opkrævningslovens § 4, stk. 1, kan SKAT fastsætte en virksomheds tilsvær af skatter og afgifter m.v. foreløbigt til et skønsmæssigt beløb, hvis SKAT efter afleveringsfristens udløb ikke har modtaget virksomhedens angivelse eller indberetning. Hvis SKAT fire gange i træk for samme registreringsforhold (f.eks. moms eller A-skat) har foretaget en sådan foreløbig fastsættelse, kan SKAT i medfør af § 4, stk. 3, inddrage virksomhedens registrering hos SKAT, for så vidt angår det pågældende registreringsforhold, medmindre virksomheden inden inddragelsen indgiver de manglende angivelser eller indberetninger.

SKAT skal dog inden inddragelsen ved rekommanderet brev meddele virksomheden, at registreringen vil blive inddraget, såfremt de manglende angivelser eller indberetninger ikke indgives inden 14 dage. Det skal fremgå af meddelelsen, at en fortsættelse af virksomheden efter en inddragelse vil være strafbar efter opkrævningslovens § 17, stk. 3, og at ledelsen hæfter for skatter og afgifter m.v., jf. § 4, stk. 4. Meddelelse om, at registreringen er inddraget, skal ligeledes tilsendes virksomheden ved rekommanderet brev. Det skal også af denne meddelelse fremgå, at en fortsættelse af virksomheden vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og at ledelsen ved en fortsættelse af virksomheden hæfter for skatter og afgifter m.v., jf. stk. 4.

3.9.2. Lovforslaget

Inddrages virksomhedens registrering for f.eks. moms som følge af fire foreløbige fastsættelser i træk, vil virksomheden i praksis ikke kunne videreføres, fordi den mister den omsætning, der er nødvendig for at kunne aflønne sine ansatte. Registreringen for f.eks. indeholdelsespligt vedrørende

A-skat og arbejdsmarkedsbidrag inddrages dog ikke tillige med registreringen for moms, og SKAT vil herefter forvente fortsat at modtage indberetninger fra virksomheden om indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Virksomheden vil ofte ikke have afmeldt sin registrering for indeholdelsespligten vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, og konsekvensen er, at SKAT evt. foretager en foreløbig fastsættelse af tilsvaret af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Dette er u hensigtsmæssigt, når der reelt ikke er nogen A-skat m.v. at indberette. Både SKAT og virksomheden ulejligen unødigt.

Med lovforslaget sikres, at alle virksomhedens registreringer inddrages, hvis virksomhedens hovedregistrering inddrages, så den vil være ude af stand til at fortsætte. Virksomheden kan være uenig i SKATs vurdering af dens mulighed for at fortsætte, hvorfor det foreslås, at inddragelsen af de øvrige registreringer vil have karakter af et forslag fra SKAT. Virksomheden vil således ifølge den foreslåede regel inden for inddragelsesvarslets frist på 14 dage skulle give SKAT meddelelse herom, hvis de øvrige registreringer ønskes opretholdt.

Ved en rettidig indgivelse af de manglende angivelser eller indberetninger vil inddragelsen blive afværget, og en meddelelse om opretholdelse af de øvrige registreringer vil i praksis derfor alene kunne forventes, hvis virksomheden ikke indgiver de manglende angivelser eller indberetninger.

3.10. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse hos igangværende virksomheder

3.10.1. Gældende ret

En igangværende virksomhed kan efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, af SKAT blive pålagt at stille sikkerhed, når den for de seneste 12 afregningsperioder i mindst fire tilfælde ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der omfattes af opkrævningsloven, og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift.

Det er herudover en betingelse, at virksomheden enten (litra a) er i restance vedrørende skatter og afgifter, for hvilke den er registreret, samt eventuelt selskabsskatter og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, med et beløb, der overstiger 25.000 kr., og at virksomheden ikke indbetaler denne restance senest den 10. hverdag fra modtagelsen af en erindringsskrivelse fra SKAT, hvorved virksomheden underrettes om, at den ved fortsat manglende betaling pålægges at stille sikkerhed, eller (litra b) ikke rettidigt har indsendt selvangivelse.

Landsskatteretten har med sin afgørelse i SKM2011. 704. LSR afgjort, at betaling af rater af restskat ikke kan anses for betalinger for en afregningsperiode. Det kan derfor ifølge Landsskatteretten ikke begrunde pålæg om sikkerhedsstillelse, at betaling af disse rater ikke finder sted rettidigt, hvorimod betaling af løbende B-skatter og arbejdsmarkedsbidrag, der vedrører virksomhedens drift, vedrører afregningsperioder, jf. kildeskattelovens § 58 om betaling i 10 rater på de i bestemmelsen fastlagte tidspunkter, og dermed

kan begrunde krav om sikkerhedsstillelse ved manglende rettidighed.

Indehaveren af en virksomhed, der pålægges at stille sikkerhed på baggrund af en restance på over 25.000 kr. og indtil 50.000 kr., jf. den yderligere betingelse i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, vil kunne spekulere i at lukke virksomheden med henblik på at etablere en ny virksomhed, der herefter anmeldes til registrering. Ved registreringen af den ny virksomhed vil sikkerhed alene kunne kræves, hvis betingelserne i § 11, stk. 2, er opfyldt, og det er efter denne bestemmelse en betingelse, at der i en anden virksomhed - f.eks. den nu lukkede - som følge af konkurs eller konstateret insolvens er opstået et tab for staten eller et usikret tilgodehavende for SKAT på over 50.000 kr. bestående af de skatter og afgifter, der opkræves efter opkrævningsloven, eller personskatter og bidrag, der hidrører fra driften af den anden virksomhed. Som følge af betingelsen om et usikret tilgodehavende på over 50.000 kr. vil den ny virksomhed ikke kunne afkræves sikkerhedsstillelse.

Et krav om sikkerhedsstillelse hos en igangværende virksomhed vil i alle tilfælde som yderligere betingelse forudsætte, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. opkrævningslovens § 11, stk. 3.

3.10.2. Lovforslaget

Det findes ikke begrundet at sondre mellem restskat, der vedrører virksomhedens drift og efter reglerne i kildeskattelovens § 61 skal betales i rater, og den foreløbige betaling af forskudsskat i form af B-skatterater efter kildeskattelovens § 58. Indehaveren af en enkeltmandsvirksomhed kan med den nuværende regel og dens fortolkning, jf. SKM2011. 704. LSR, have en interesse i en for lav forskudsopgørelse, så B-skatteraterne bliver så lave, at de kan betales rettidigt, hvorved risikoen for at blive pålagt at skulle stille sikkerhed forsvinder eller formindskes. Ved manglende eller for sen betaling af den restskat, der bliver resultatet af en for lav forskudsopgørelse, vil indehaveren ikke kunne blive mødt af et pålæg om sikkerhedsstillelse. Med lovforslaget sikres, at også manglende eller for sen betaling af en sådan restskat indgår som et kriterium ved den kreditværdighedsvurdering, som opkrævningslovens § 11, stk. 1, er udtryk for.

Med den foreslåede bestemmelse præciseres desuden i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, om opgørelsen af virksomhedens restance og i stk. 5 om fastsættelsen af sikkerhedens størrelse, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også inkluderer restskatter, der kan føres tilbage til virksomhedens drift.

Den foreslåede ændring af restancegrænsen på 25.000 kr. i § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, til 50.000 kr. vil udelukke muligheden for at omgå et krav om sikkerhedsstillelse, der er begrundet med en restance på over 25.000 kr. og indtil 50.000 kr., ved at lukke virksomheden for herefter at etablere en ny virksomhed, der anmeldes til registrering, uden at SKAT som betingelse for registreringen vil kunne kræve sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 2, der forudsætter et usikret til-

godehavende på over 50.000 kr. i den nu lukkede virksomhed.

Dertil kommer, at beløbsgrænsen på 25.000 kr. har været uændret, siden opkrævningsloven trådte i kraft den 1. januar 2001.

3.11. Ændring af betingelserne for sikkerhedsstillelse ved registreringen af virksomheder

3.11.1. Gældende ret

SKAT kan efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering for moms, indeholdelsespligt vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, lønsumsafgift, punktafgifter m.v., at stille sikkerhed, hvis visse nærmere angivne betingelser er opfyldt. Pålæg om sikkerhedsstillelse forudsætter, at en fysisk eller juridisk person, som er ejer af eller medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion eller er filialbestyrer i virksomheden eller reelt driver virksomheden, er eller inden for de seneste fem år har været ejer af, filialbestyrer i eller medlem af bestyrelsen eller direktionen i en anden virksomhed, der er gået konkurs eller er blevet konstateret insolvent. Konkursen eller den konstaterede insolvens skal have påført SKAT et ikke fuldt sikret tilgodehavende eller givet staten et tab på mere end 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, eller personskatter og bidrag, der hidrører fra driften af den anden virksomhed.

Det er en yderligere betingelse, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. opkrævningslovens § 11, stk. 3. Reglen, der kan føres tilbage til lov nr. 1093 af 21. december 1994 (Effektivisering af inddrivelsen af restancer til det offentlige), er tænkt som et restanceforebyggelsesværn over for konkursryttere og andre, der ved etablering af kreditorly, tilsidesættelse af SKAT ved fyldestgørelsen af kreditorer eller på anden kritisabel vis har forspildt kreditværdigheden hos SKAT.

3.11.2. Lovforslaget

Med forslaget ændres kravet om, at den anden virksomhed, som en person i virksomheden deltager eller har deltaget i som ejer eller ledelse, skal være konstateret insolvent, hvis der er tale om en virksomhed, der har påført SKAT et usikret tilgodehavende. Det vil være tilstrækkeligt med en konstateret, usikret restance. For tab, der er påført statskassen, gælder uændret, at tabet skal skyldes en anden virksomheds konkurs eller anden form for insolvens, f.eks. rekonstruktion med en tvangsakkord eller gældssanering.

Insolvens antages ifølge konkurslovens § 18 at foreligge, hvis der ved udlæg inden for de sidste tre måneder ikke har kunnet opnås dækning hos skyldneren. SKATs løbende prioriteringer af inddrivelsesindsatsen gennem anvendelse af udlæg kan betyde, at det ofte vil være tilfældigt, om SKAT har gennemført en sådan forgæves udlægsforretning hos den anden, igangværende virksomhed. Resultatet er i flere tilfælde, at SKAT er afskåret fra at kræve en ellers indiceret sikkerhedsstillelse ved registreringen af virksomheden. Forsla-

get skal sikre, at SKAT kan fastholde antallet af sikkerhedsstillinger, der har været faldende som følge af de nævnte prioriteringer af indsatsen med udlæg.

Samtidig præciseres som en konsekvens af den i lovforslagets § 3, nr. 5, foreslåede ændring, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også inkluderer restskatter, der kan føres tilbage til virksomhedens drift.

3.12. Ændring af fastsættelsen af sikkerhedens størrelse ved pålæg om sikkerhedsstillelse

3.12.1. Gældende ret

Sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, skal ifølge stk. 5 stilles for et beløb, der svarer til virksomhedens restancer med skatter eller afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og det forventede gennemsnitlige tilsvarende i en 3-månedersperiode. For enkeltmandsvirksomheder gælder dette tillige indehaverens personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift.

Det gennemsnitlige tilsvarende beregnes for igangværende virksomheder på baggrund af det senest afleverede årsregnskab. Sikkerhedsstillelsen for selskabsskatter beregnes med udgangspunkt i beregnet acontoskat for indeværende regnskabsår reduceret med eventuelle acontobetalingen, mens sikkerhedsstillelsen for personskatter og bidrag beregnes ud fra skattebilletten.

I forhold til virksomheder, der har været drevet uregistreret, kan SKAT i medfør af opkrævningslovens § 5, stk. 1 og 2, kræve det konstaterede eller skønnede tilsvarende for perioden med uregistreret drift betalt senest 14 dage efter påkrav.

3.12.2. Lovforslaget

Efter forslaget skal det forventede eller opgjorte tilsvarende fra en periode med uregistreret drift medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse, når en virksomhed i forbindelse med sin registrering måtte blive pålagt at stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 2. Forslaget har til formål at fjerne et incitament til uregistreret drift, hvor der genereres et skatte- og afgiftskrav, som ikke medregnes, når sikkerhedens størrelse beregnes efter § 11, stk. 5, fordi alene kendte restancer medregnes. Betalingsfristen for et evt. efter opkrævningslovens § 5, stk. 1 eller 2, fastsat beløb er på tidspunktet for afgørelsen om sikkerhedsstillelse måske endnu ikke udløbet, hvorfor der ikke er tale om en restance. Forslaget sikrer, at et efter opkrævningslovens § 5, stk. 1 eller 2, fastsat tilsvarende medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse, og at et skønnet beløb kan medregnes, hvis en afgørelse efter § 5, stk. 1 eller 2, endnu ikke er truffet. Hvis det efterfølgende viser sig, at det skyldige beløb for perioden med uregistreret drift er lavere end det beløb, som SKAT har fastsat skønsmæssigt, vil virksomheden kunne begære sikkerheden reduceret, så den alene inkluderer det konstaterede krav.

Forslaget har desuden til formål at hindre muligheden for at omgå et krav om sikkerhedsstillelse hos en enkeltmandsvirksomhed. Omgåelsen kan ske, ved at indehaveren efter at

være blevet pålagt at skulle stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, afmelder sin enkeltmandsvirksomhed - uden at have stillet sikkerheden - for herefter på ny at anmelde en enkeltmandsvirksomhed til registrering. I forbindelse med registreringen af en enkeltmandsvirksomhed medregnes en restance hidrørende fra den tidligere enkeltmandsvirksomhed ikke ved beregningen af den sikkerhed, der efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, måtte blive krævet som betingelse for registrering. Sikkerhedens størrelse beregnes for en enkeltmandsvirksomhed ud fra det forventede gennemsnitlige tilsvær i en 3-måneders-periode samt restancerne hos den enkeltmandsvirksomhed, der anmeldes til registrering, bestående af skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift. Når den restance, der har begrundet et pålæg om sikkerhedsstillelse efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, hos enkeltmandsvirksomheden, og som ifølge stk. 5 indgik i beregningen af sikkerhedens størrelse, også medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse i forbindelse med registreringen af den ny enkeltmandsvirksomhed, fjernes muligheden for en sådan omgæelse.

3.13. Ændring af betingelserne for frigivelse af en stillet sikkerhed

3.13.1. Gældende ret

Efter opkrævningslovens § 11, stk. 13, frigives en sikkerhed, der er stillet efter stk. 1 og 2, når tidligere restancer er betalt, og virksomheden i de seneste 12 måneder rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven.

3.13.2. Lovforslaget

Ved lov nr. 1344 af 19. december 2008 (Indsats mod skatte- og afgiftsunddragelse – Fairplay III og fradrag for børnebidragsrestancer i kontanthjælp, starthjælp og introduktionsydelse) blev opkrævningslovens § 11 udvidet med personskatter, der vedrører virksomhedens drift. I den forbindelse blev den eksisterende bestemmelse om sikkerhedens frigivelse ikke konsekvensændret. Lovforslaget retter denne fejl. I overensstemmelse med lovforslagets § 3, nr. 5, præciseres samtidig, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også omfatter restskat.

3.14. Præcisering af muligheden for momsregistrering af visse virksomheder

3.14.1. Gældende ret

Det følger af momslovens § 37, at der er fradragsret for virksomhedens indkøb m.v. af varer og ydelser til brug for leverancer, som ikke er fritaget for moms, herunder leverancer udført i udlandet. Samtidig følger det af loven, at virksomheder, der er etableret her i landet, ikke kan få moms-godtgørelse efter reglerne om godtgørelse til udenlandske virksomheder. Efter fast administrativ praksis tillades det derfor, at alle virksomheder, der er etableret her i landet, kan momsregistreres med henblik på at udøve deres fradragsret,

også selv om virksomheden eventuelt kun har leverancer i udlandet. Der vil typisk være tale om fradragsomkostninger for generalomkostninger, f.eks. revision.

Momsloven blev ændret pr. 1. januar 2010. I den forbindelse blev overskriften »Registrering - Leverancer her i landet« indsat før lovens § 47. Før 2010 var virksomheder, der var etableret her, men alene havde leverancer i udlandet, i princippet registreringspligtige efter lovens § 47, men samtidig undtaget efter gældende § 48. De havde efter lovens § 49 ligesom virksomheder, der både er etableret her og har leverancer her i landet, adgang til at vælge at lade sig registrere. Som følge af lovændringerne 1. januar 2010 fremgår det nu ikke længere udtrykkeligt af momsloven, at virksomheder, der er etableret her, men alene har leverancer i udlandet, kan vælge at lade sig registrere.

Et bindende svar fra Skatterådet (SKM2008. 1014. SR) har bekræftet denne praksis, selv om muligheden ikke fremgik udtrykkeligt af momsloven. På den baggrund har Landskatteretten imidlertid givet en virksomhed, der hverken er etableret eller har leverancer her i landet, ret til momsregistrering her.

3.14.2. Lovforslaget

At udenlandske virksomheder, som hverken er etableret eller har leverancer her i landet, skulle kunne registrere sig her, har ikke været hensigten med lovgivningen.

Det foreslås, at overskriften før § 47 ændres fra »Leverancer her i landet« til »Leverancer«, samt at der indsættes en udtrykkelig hjemmel til, at virksomheder, der er etableret her i landet, men alene har leverancer i udlandet, kan vælge at lade sig registrere. For at undgå enhver tvivl foreslås endvidere, at det fastslås, at virksomheder, der hverken er etableret eller har leverancer her i landet, ikke kan registreres. Forslaget betyder, at har sidstnævnte virksomheder momsudgifter her i landet, har de ikke en momsregistrering at foretage fradraget i, men i stedet kan de søge om godtgørelse for disse momsudgifter.

Forslaget er endvidere et værn mod, at virksomheder, der hverken er etableret eller har leverancer her i landet, lader sig registrere alene med henblik på at misbruge registreringen til svigagtige aktiviteter.

Der henvises til lovforslagets § 5, nr. 1-2.

3.15. Ændring af angivelsesfristen for moms ved inddragelse af en virksomheds momsregistrering

3.15.1. Gældende ret

Virksomheder registreret efter momslovens §§ 47, 49, 51 eller 51 a skal efter udløbet af hver afgiftsperiode til SKAT angive størrelsen af virksomhedens udgående og indgående afgift i perioden samt værdien af de leverancer, der efter §§ 14-21 d eller 34 er fritaget for afgift, jf. momslovens § 57, stk. 1, 1. pkt.

Ved angivelsen anvendes enten måneden, kvartalet eller halvåret som afgiftsperiode efter § 57.

Hvis de samlede afgiftspligtige leverancer overstiger 50 mio. kr. årligt, anvendes måneden som afgiftsperiode, og angivelsen skal da foretages senest den 25. i måneden efter afgiftsperiodens udløb; for juni dog senest 1 måned og 17 dage efter afgiftsperiodens udløb, jf. § 57, stk. 2.

Afgiftsperioden er ifølge § 57, stk. 3, kvartalet for virksomheder, hvis samlede afgiftspligtige leverancer overstiger 5 mio. kr. årligt, men højst udgør 50 mio. kr. årligt, og angivelsen efter stk. 1 skal foretages senest den 1. i den tredje måned efter afgiftsperiodens udløb.

For virksomheder, hvis samlede afgiftspligtige leverancer ikke overstiger 5 mio. kr. årligt, er afgiftsperioderne første og anden halvdel af kalenderåret, og angivelsen skal foretages senest den 1. i den tredje måned efter afgiftsperiodens udløb, jf. § 57, stk. 4.

Afregningsfristen er identisk med angivelsesfristen, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 4, hvorefter tilsvaret forfalder til betaling den 1. i den måned, hvor angivelsen skal indgives, og skal indbetales senest samtidig med angivelsesfristens udløb.

En virksomhed, der får inddraget sin momsregistrering efter f.eks. opkrævningslovens § 4, stk. 3, som følge af fire foreløbige fastsættelser af momstilsvaret eller efter § 11, stk. 9, som følge af manglende opfyldelse af et pålæg om sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 1, vil i dag skulle anvende den angivelses- og afregningsfrist, der følger af ovenstående bestemmelser.

3.15.2. Lovforslaget

Med lovforslaget foreslås en angivelsesfrist - og dermed tillige en afregningsfrist, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 4 - på 14 dage fra meddelelsen om, at momsregistreringen er blevet inddraget.

Det findes ikke begrundet, at en virksomhed, der f.eks. anvender halvåret som afregningsperiode, jf. momslovens § 57, stk. 4, kan vente med at angive og afregne momstilsvaret for 1. halvår til den 1. september, hvis momsregistreringen blev inddraget i januar måned samme år. Virksomheden må ikke fortsætte de momspligtige aktiviteter efter inddragelsen af momsregistreringen, og der er ingen rimelig grund til at fastholde de nugældende angivelses- og afregningsfrister i en sådan situation. En forkortelse af angivelses- og dermed afregningsfristen til 14 dage efter meddelelsen om inddragelsen af registreringen vil reducere risikoen for et momstab for det offentlige, da momstilsvaret hurtigere kan konstateres, ligesom en evt. nødvendig inddrivelsesindsats hurtigere vil kunne indledes.

3.16. Forbedret inddrivelse af biblioteksgebyrer

3.16.1. Gældende ret

Efter § 21 i lov om biblioteksvirksomhed kan folkebibliotekerne opkræve et gebyr for overskridelse af lånetiden. De statslige biblioteker har efter § 28 samme mulighed for at opkræve et gebyr i disse tilfælde. På biblioteksområdet findes også andre gebyrer. Der kan f.eks. efter lovens § 29 op-

kræves forbrugsbestemte licensgebyrer hos brugere, der ikke hører til den afgrænsede brugerreds, som udlånsmateriale er bestemt for. Hvis gebyret ikke betales, kan fordringen sendes til inddrivelse via SKAT. Biblioteksgebyrer, der tilkommer kommuner og staten, omfattes af bilag 1, nr. 31, til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og kan derfor inddrives ved bl.a. lønindeholdelse og udpantning (pantfodgedudlæg), jf. lovens §§ 10 og 11.

Derudover kan godkendte undervisningsinstitutioner, hvis fordringer inddrives af SKAT i medfør af § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige, have krav på biblioteksgebyrer. Disse gebyrer omfattes dog ikke af bilag 1, nr. 31, der alene omhandler myndigheders krav på gebyrer, og kan derfor ikke inddrives ved lønindeholdelse eller udpantning.

Hverken kommunale eller statslige biblioteksgebyrer eller biblioteksgebyrer, der tilhører godkendte undervisningsinstitutioner, kan inddrives ved særskilt lønindeholdelse, der er karakteriseret ved, at lønindeholdelsens omfang ikke som ved den almindelige lønindeholdelse fastsættes ud fra skyldners nettoindkomst. Den særskilte lønindeholdelse adskiller sig også fra den almindelige lønindeholdelse, ved at skyldneren ikke kan forlange en individuel betalingsevnevurdering. Det skal i stedet sikres, at der ved den særskilte lønindeholdelse levnes skyldneren tilstrækkeligt til at opretholde en beskedent levestandard. Dette vil normalt være tilfældet, når lønindeholdelsesprocenten fører til indeholdelse af et beløb på 400 kr. månedligt.

Adgangen til særskilt lønindeholdelse blev indført ved lov nr. 252 af 30. marts 2011 og omfatter i dag beløb til dækning af kontrolafgifter som f.eks. p-afgifter og DSB-kontrolafgifter m.v. samt til medicinelicens og radiolicens, alle med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, jf. § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Disse kontrolafgifter og licenskrav er krav, som retspraksis har fastsat som forpligtelser, der skal afholdes af en skyldners rådighedsbeløb, f.eks. licens og transportomkostninger. Fordringer, der omfattes af den særskilte lønindeholdelse, dækkes i den rækkefølge, i hvilken SKAT træffer bestemmelse om lønindeholdelse for kravene.

3.16.2. Lovforslaget

Det foreslås som opfølgning på kommuneaftalen for 2015, at adgangen til lønindeholdelse udvides for biblioteksgebyrer.

Biblioteksgebyrer er i lighed med de krav, for hvilke der i dag kan ske særskilt lønindeholdelse, forpligtelser, der skal afholdes af en skyldners rådighedsbeløb. Desuden er der typisk tale om mindre fordringer, hvor netop lønindeholdelse er den bedst egnede form for tvangsinddrivelse.

Det foreslås derfor, at biblioteksgebyrer, der inddrives efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger ligeledes skal kunne inddrives ved særskilt lønindeholdelse efter § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Dette indebærer, at også biblioteksgebyrer, der tilhører godkendte undervisningsinstitutioner, vil kunne inddrives ved særskilt lønindeholdelse. Disse biblioteksgebyrer kan dog i dag ikke inddrives ved almindelig lønindeholdelse eller udpantning, hvorfor det tillige foreslås, at der for disse biblioteksgebyrer skabes den samme adgang til almindelig lønindeholdelse eller udpantning, der i forvejen består for kommunale og statslige biblioteksgebyrer. Det foreslås således, at der i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et nyt nr. 33, der omhandler biblioteksgebyrer.

3.17. Forbedret inddrivelse af bibliotekers erstatningskrav

3.17.1. Gældende ret

Bibliotekerne kan få krav på erstatning for bortkommet eller beskadiget udlånsmateriale. Disse erstatningskrav er civilretlige og kræver ved uenighed normalt en domstolsprøvelse. Disse krav kan derfor ikke inddrives ved lønindeholdelse og udpantning, der alene kan ske for de kravtyper, der fremgår af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bilag 1 omfatter ikke sådanne erstatningskrav. Eneste tvangsinddrivelsesmulighed vil være at udnytte en eventuel modregningsmulighed eller at opnå et tvangsfuldbyrdesgrundlag - f.eks. en dom eller et betalingspåkrav med påtegning efter retsplejelovens § 477 e, stk. 2 - hvorefter fogedretten vil kunne foretage udlæg for kravet hos skyldner.

3.17.2. Lovforslaget

Det foreslås, at bibliotekers krav på erstatning for bortkommet eller beskadiget udlånsmateriale skal kunne inddrives ved lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller ved udpantning efter lovens § 11. Dette forudsætter, at bilag 1 til loven udvides med disse erstatningskrav.

Også dette forslag udmønter kommuneaftalen for 2015. I det analysearbejde, der er gået forud for kommuneaftalen, blev det som følge af disse erstatningskravs karakter af civilretlige fordringer anbefalet at opstille visse betingelser, for at erstatningskravene skal kunne inddrives ved lønindeholdelse og udpantning.

En låner kan hævde, at materialet er afleveret, og at en skade på det lånte materiale ikke er påført af låneren. Det foreslås derfor, at denne inddrivelsesadgang alene skal gælde for erstatningskrav, som låneren skriftligt har anerkendt.

For erstatningskrav vedrørende bortkommet materiale foreslås det, at det er tilstrækkeligt, at det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer. Herved får låneren mulighed for at dokumentere, at materialet er afleveret. Den foreslåede regel anvendes også, hvis låneren ved sin aflevering ikke har gjort brug af tilbuddet om en kvittering.

3.18. Forbedret inddrivelse af krav opstået som følge af fraflytningsgarantier

3.18.1. Gældende ret

Kommuner har ifølge lovgivningen i flere tilfælde en garantiforpligtelse for opfyldelsen af kontraktmæssige forpligtelser, som en boligtager har over for udlejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

En sådan fraflytningsgaranti består bl.a. efter lov om almene boliger m.v., der på visse områder også pålægger uddannelsesinstitutioner en sådan forpligtelse. Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder også anvendelse på krav fra godkendte undervisningsinstitutioner.

Hvis en fraflytningsgaranti tiltrædes af udlejer, fordi boligtageren ikke har opfyldt sin kontraktmæssige forpligtelse til selv at istandsætte boligen ved sin fraflytning, får garanten (kommunen m.v.) et regreskrav mod boligtageren. Dette regreskrav er civilretligt og således ikke omfattet af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Eneste tvangsinddrivelsesmulighed vil være at udnytte en eventuel modregningsmulighed eller at opnå et tvangsfuldbyrdesgrundlag - f.eks. en dom eller et betalingspåkrav med påtegning efter retsplejelovens § 477 e, stk. 2 - hvorefter fogedretten vil kunne foretage udlæg for kravet hos skyldner.

Huslejenævnet er ifølge § 21, stk. 1, 2. pkt., i lov om midlertidig regulering af boligforholdene og lejelovens § 106, nr. 4, 2. pkt., kompetent til at afgøre, hvilke istandsættelsesarbejder boligtageren skal betale for, men er istandsættelsen gennemført, træffer boligretten afgørelse, hvis boligtageren gør indsigelse mod omfanget af istandsættelsesudgifterne.

En tvist mellem udlejer og boligtager om istandsættelsesudgifterne skal være afklaret, inden udlejers krav kan sendes til kommunen m.v., med henblik på at udlejer tiltræder fraflytningsgarantien. Når SKAT fra kommunen m.v. modtager de regreskrav, der herefter opstår, til inddrivelse, vil der derfor være tale om endelige krav, der ikke længere kan være omfattet af en tvist.

3.18.2. Lovforslaget

Ifølge kommuneaftalen for 2015 skal regeringen søge at udvide adgangen til lønindeholdelse for krav opstået som følge af fraflytningsgarantier.

Det foreslås derfor, at sådanne krav optages i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at inddrivelse kan ske ved lønindeholdelse efter lovens § 10 eller udpantning efter lovens § 11. Det foreslås endvidere, at dette ikke kun gælder kommuner, men tillige de uddannelsesinstitutioner m.v., der efter lovgivningen er forpligtede af sådanne garantier, og hvis fordringer inddrives af SKAT.

3.19. Adgang for kommuner til selv at tiltræde en sikkerhed stillet efter udlændingeloven

3.19.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 9, stk. 4, 1. pkt., skal en herboende person, som det påhviler at forsørge en udlænding, der

ansøger om en opholdstilladelse efter lovens § 9, stk. 1, nr. 1, om ægtefællesammenføring, som betingelse for opholdstilladelsen som hovedregel stille økonomisk sikkerhed for 50.000 kr. (2012-niveau) til dækning af eventuelle fremtidige offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til ansøgeren, jf. § 9, stk. 23. Det samme er tilfældet, hvis der ansøges om ægtefællesammenføring efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., om opholdstilladelse på baggrund af ganske særlige grunde. Det fremgår af § 9 c, stk. 1, 2. pkt.

Ydes der senere ansøgeren en sådan hjælp, skal restanceinddrivelsesmyndigheden efter udlændingelovens § 9, stk. 23, 1. pkt., tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Det gælder dog ifølge 2. pkt. ikke for offentlige udgifter til hjælp, som ydes ansøgeren, efter at den pågældende er meddelt tidsbegrænset opholdstilladelse eller en ny opholdstilladelse på et andet grundlag.

Sikkerheden kan ifølge § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 646 af 21. juni 2012 om sikkerhedsstillelse efter udlændingelovens § 9, stk. 4, eller § 9 c, stk. 1, 2. pkt., jf. § 9, stk. 4, til dækning af offentlige udgifter til hjælp efter lov om aktiv social politik eller integrationsloven stilles som en anfordringsgaranti stillet af et pengeinstitut eller ved deponering på en dertil i et pengeinstitut oprettet konto, hvori kommunalbestyrelsen har pant.

3.19.2. Lovforslaget

Det foreslås som opfølgning på kommuneaftalen for 2015 at skabe en adgang for kommunerne til selv at tiltræde en sikkerhed, der er stillet efter udlændingelovens § 9, stk. 4.

Før SKAT den 1. november 2005 overtog opgaven med inddrivelse af gæld til det offentlige, fremgik det af den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 20, at kommunalbestyrelsen skulle tvangsinddrive det beløb, der var stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. I forbindelse med at SKAT i 2005 overtog inddrivelsen af gæld til det offentlige, overgik også denne opgave til SKAT.

SKATs inddrivelsesindsats består udelukkende af en kontakt til det pågældende pengeinstitut med henblik på udbetaling af beløbet, der herefter afregnes over for kommunen, hvorfor det må betragtes som en unødigt omvej, at kommunerne skal via SKAT for at tiltræde en sådan sikkerhed.

3.20. Afbrydelse af forældelsesfristen ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning

3.20.1. Gældende ret

3.20.1.1. Modregning og forældelse

Reglerne om modregning følger i dansk ret hovedsageligt af retspraksis og retssædvane. Med modregning ophører en fordring ved, at den afregnes i en anden fordring. Modregning sker ved, at den fordringshaver, der ønsker at modregne, over for sin skyldner afgiver en erklæring herom. Modregningen indebærer, at begge fordringer ophører, i det omfang de dækker hinanden. I det omfang fordringerne ikke

dækker hinanden, vil der være en restfordring, som fortsat kan gøres gældende.

En fordringshaver, der ønsker at modregne, kan normalt alene modregne med sin fordring (modfordringen), hvis denne er retskraftig på tidspunktet for modregningen.

Efter forældelseslovens § 23 mister fordringshaveren ved forældelse sin ret til at kræve opfyldelse, og det er som følge heraf i almindelighed ikke muligt at modregne med en forældet fordring. Forældelseslovens § 24 indebærer dog, at fordringshaveren uanset fordringens forældelse bevarer en vis adgang til modregning. Det følger således af bestemmelsen, at uanset fordringens forældelse bevarer fordringshaveren en aftalt modregningsret og ret til modregning over for krav, som udspringer af det samme retsforhold, og som er stiftet, inden forældelse indtrådte.

Efter kapitel 5 i forældelsesloven afbrydes forældelse som udgangspunkt ved, at skyldneren erkender sin gældsforpligtelse, jf. lovens § 15, eller ved, at fordringshaveren foretager retslige skridt mod skyldneren med henblik på at erhverve dom eller anden bindende afgørelse, der fastslår fordringens eksistens og størrelse, jf. lovens § 16.

Efter forældelseslovens §§ 17 og 18 er visse andre skridt fra fordringshaverens side dog også tillagt afbrydelsesvirkning.

Efter forældelseslovens § 18 afbrydes forældelse således bl.a. ved indgivelse af anmodning om udlæg. Det gælder også udlæg foretaget af en pantefoged (restanceinddrivelsesmyndighedens udlæg), idet afbrydelse af forældelse i disse tilfælde dog først sker ved udlægsforretningens foretagelse, jf. § 18, stk. 2.

Efter forældelseslovens § 18, stk. 4, afbrydes forældelse også ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 18, stk. 4.

Afgivelse af modregningserklæringen har ikke afbrydelsesvirkning i forhold til spørgsmålet om forældelse af restfordringen. Dette indebærer, at fordringshaveren må tage skridt til at afbryde forældelsen for restfordringen efter de almindelige regler i forældelsesloven, jf. forældelseslovens §§ 15-18.

Retsvirkningen af afbrydelse af forældelse er, at en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes efter reglerne i forældelsesloven, begynder at løbe, jf. forældelseslovens § 19, stk. 1.

Forældelseslovens § 19, stk. 2-6, regulerer nærmere tidspunktet for, hvornår den nye forældelsesfrist løber fra. Er forældelse afbrudt ved skyldnerens erkendelse af sin forpligtelse, regnes den nye frist fra dagen for erkendelsen, jf. § 19, stk. 2, mens den nye frist i de tilfælde, hvor forældelsen er afbrudt ved foretagelse af retslige skridt, regnes fra den dag, da retsforlig indgås, dom afsiges, betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes, jf. § 19, stk. 3.

I forhold til udlæg, der foretages af en pantefoged (udpantning), regnes den nye frist fra fogedforretningens afslutning, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om lønindeholdelse, regnes den nye frist fra det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år, jf. § 19, stk. 6, 2. pkt.

3.20.1.2. Inddrivelse af gæld til det offentlige

Restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver offentlige krav i henhold til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan en fordringshaver overdrage sin fordring til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og den sædvanlige rykkerprocedure forgæves er gennemført.

Ved overdragelsen til inddrivelse indtræder restanceinddrivelsesmyndigheden i samtlige rettigheder og forpligtigelser, der er knyttet til de enkelte fordringer, til brug for kravets afvikling, jf. lovens § 3, stk. 1. Det drejer sig bl.a. om udpantningsret, lønindeholdelse, indtrædelsesret og modregning. Der henvises til bemærkningerne til § 3 i forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (L 112 fremsat den 24. februar 2005).

Modregning er ikke et inddrivelsesmiddel, der alene er forbeholdt restanceinddrivelsesmyndigheden, sådan som det er tilfældet med pantefogedudlæg og lønindeholdelse. Således har både private fordringshavere og de offentlige fordringshavere adgang til at modregne, når betingelserne herfor er opfyldt.

Restanceinddrivelsesmyndigheden anvender i vidt omfang modregning som inddrivelsesmiddel. Modregning foregår efter en automatiseret proces i EFI (Ét Fælles Inddrivelses-system), hvori hovedkrav og modkrav er optegnet. Modregning er derfor en administrativt enkel og effektiv inddrivelsesform, der understøttes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige med bl.a. regler i lovens § 7 om dækningsrækkefølgen, når modregning anvendes.

Modregning hos restanceinddrivelsesmyndigheden sker ved, at myndigheden træffer afgørelse om modregning, som sendes til skyldneren (modregningserklæringen). Det bemærkes i den forbindelse, at restanceinddrivelsesmyndighedens modregning i en række tilfælde de facto sker ved udnyttelse af indtrædelsesretten, jf. § 8, jf. 3, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det sikres løbende i EFI, at alene retskraftige modkrav kan indgå i modregningen, samt at hovedkrav, hvori der ikke kan modregnes, ikke indgår i en modregning. Det gælder f.eks. med hensyn til krav, der er beskyttet mod udlæg, samt visse begrænsninger fastsat ved lov, f.eks. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, eller den begrænsning, der følger af Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 186 af 22. november 1983 om begrænsning af statens modregningsret.

De offentlige fordringshavere er endvidere forpligtet til løbende at orientere restanceinddrivelsesmyndigheden om relevante ændringer i gældsforholdet, f.eks. ved skyldners betaling direkte til fordringshaver. Ved modregning, hvor

alene en del af hovedkravet dækkes, orienteres skyldneren om det restbeløb, der vil være til udbetaling. Når en modregning gennemføres, registrerer EFI automatisk sagsbemærkninger om modregningen.

Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning ledsages af en begrundelse i form af oplysning om de beløb, der indgår i modregningen, og det juridiske hjemmelsgrundlag (lovreguleret modregning eller modregning efter almindelige modregningsregler). Ved afgørelsen vedlægges klagevejledning med oplysning om klageinstans og klagefrist.

Klagesagsbehandlingen i forhold til modregningsafgørelser følger de samme regler som klager i forbindelse med lønindeholdelse. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning kan således påklages til Skatteankestyrelsen, hvorefter denne styrelse eller Landskatteretten træffer afgørelse, jf. § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Som udgangspunkt afgøres klagerne af Skatteankestyrelsen, jf. § 1, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen. Landskatteretten behandler særlige principielle spørgsmål, jf. bekendtgørelsens § 1, stk. 1, jf. skatteforvaltningslovens § 35 b, stk. 1, 2. og 3. pkt.

Vedrører en klage i en sag om modregning eksistensen af kravet, inden kravet blev overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, behandles klagen af fordringshaver (den offentlige myndighed, der har overgivet kravet til inddrivelse), jf. § 2, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Indsigelser mod kravets eksistens, der relaterer sig til den efterfølgende inddrivelse af kravet hos restanceinddrivelsesmyndigheden, indbringes derimod for Skatteankestyrelsen (Landskatteretten) i medfør af § 17 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, herunder spørgsmålet, om fordringen er ophørt som følge af restanceinddrivelsesmyndighedens manglende afbrydelse af forældelse. Får skyldner medhold i sin indsigelse eller klage, ophæves modregningen og de dermed forbundne retsvirkninger.

3.20.2. Lovforslaget

Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning har efter gældende ret ikke afbrydelsesvirkning i forhold til forældelse af den restfordring, som ofte vil være tilbage, når modregningen er foretaget.

For at afbryde forældelsen af restfordringen må restanceinddrivelsesmyndigheden enten udsende anmodning om gældsrekendelse, foretage pantefogedudlæg eller indeholde beløbet i skyldnerens løn (lønindeholdelse). Underskriver skyldneren ikke en gældsrekendelse, og er lønindeholdelse ikke mulig, er udlæg restanceinddrivelsesmyndighedens eneste mulighed for at sikre afbrydelse af forældelsen. Udlæg er imidlertid en omkostningstung inddrivelsesform. Samtidig bærer skyldneren omkostningerne forbundet med udlægsforretningen, og dermed stiger skyldnerens gæld.

Regeringen har på den baggrund overvejet, om restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning bør

tillægges forældelsesafbrydende virkning i lighed med restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om lønindeholdelse og udlæg.

Regeringen finder, at der bør udvises betydelig tilbageholdenhed i forhold til at fravige forældelseslovens almindelige regler, herunder reglerne om afbrydelse af forældelse. Regeringen finder dog, at der foreligger en række særlige forhold, som samlet set taler for en lovændring.

Offentlige myndigheder, som restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver fordringer for, har - bl.a. som følge af karakteren af deres fordringer på borgere og virksomheder m.v. og de regler, der gælder for myndighedernes virksomhed - en særlig status som fordringshaver, som ikke umiddelbart kan sammenlignes med private kreditorer. Restanceinddrivelsesmyndigheden har derfor også allerede i dag en række inddrivelsesmuligheder som f.eks. adgang til lønindeholdelse og pantefogedudlæg, som private kreditorer ikke råder over, og som allerede er tillagt afbrydelsesvirkning efter forældelsesloven.

En afgørelse om modregning har efter regeringens opfattelse betydelige lighedspunkter med afgørelser om lønindeholdelse og udlæg. Der kan i den forbindelse henvises til, at restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning på samme måde som udlæg og lønindeholdelse har karakter af tvangsfuldbyrdelse. Desuden sker modregning - ligesom lønindeholdelse og udlæg - ved en afgørelse, der skal opfylde de forvaltningsretlige krav til afgørelser, herunder med hensyn til begrundelse, klagevejledning m.v. Der er endvidere samme adgang til at klage over restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning som over myndighedens afgørelser om lønindeholdelse. Den skyldner, der modregnes over for, har således en enkel (og gratis) adgang til at påklage afgørelsen.

De krav, som restanceinddrivelsesmyndigheden modregner med, hviler ofte på en offentlig myndigheds afgørelse, der ligeledes skal opfylde de forvaltningsretlige krav til afgørelser. Kravet er således blevet fastslået efter administrativ sagsbehandling, der indebærer en række retlige garantier for den berørte skyldner, herunder at den kompetente myndighed selv har pligt til at sørge for, at alle relevante oplysninger om sagen indhentes, før afgørelsen træffes, at der er foretaget partshøring, og at begrundelsespligten m.v. er iagttaget. De krav, som restanceinddrivelsesmyndigheden modregner med, må således som udgangspunkt anses for fuldt belyst og vil dermed fremstå med større klarhed, end hvad der nødvendigvis er tilfældet for en privat fordringshavers krav.

Det foreslås på denne baggrund, at afgørelser om modregning truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden fremover tillægges forældelsesafbrydende virkning.

Endvidere foreslås det som en konsekvens heraf, at den nye forældelsesfrist regnes fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om modregning.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6 og bemærkningerne hertil.

4. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget indeholder en række forskellige elementer. Der foreligger ikke umiddelbart tilgængelige oplysninger, der kan danne grundlag for et egentligt provenuskøn. Rent skønsmæssigt vurderes lovforslaget med væsentlig usikkerhed samlet set at medføre et umiddelbart merprovenu i størrelsesordenen 15 mio. kr. årligt. Efter tilbageløb og adfærd skønnes merprovenuet til ca. 10 mio. kr. årligt. Af dette merprovenu vedrører ca. 5 mio. kr. kommunerne. De provenumæssige konsekvenser af de enkelte forslag er beskrevet nærmere nedenfor.

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

De dele af forslaget, som angår ordningen med omkostningsgodtgørelse, har ikke provenumæssige konsekvenser.

Forslaget om at ændre dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag medfører bortfald af et utilsigtet merprovenu. Forslaget sikrer, som det også var hensigten ved ikrafttrædelsen den 1. august 2013 af den nugældende regel om dækningsrækkefølgen i forbindelse med idriftsættelsen af EFI, at private krav på underholdsbidrag dækkes forud for det offentlige krav på underholdsbidrag.

Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvær skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

Forslaget om, at det i forbindelse med krav om sikkerhedsstillelse hos igangværende virksomheder også kommer til at indgå, hvorvidt restskat er betalt rettidigt, trækker isoleret set i retning af et lille merprovenu, mens forslaget om, at restancekravet forhøjes fra (mere end) 25.000 kr. til (mere end) 50.000 kr., isoleret set trækker i retning af et mindreprovenu, som ligeledes skønnes at være meget begrænset.

Forslaget om at erstatte kravet om konstateret insolvens med en konstateret restance ved afgørelsen af, om der ved registreringen af en virksomhed for moms, A-skat m.v. skal kræves sikkerhedsstillelse, har til formål at forebygge, at restancerne stiger, og reducere statens risiko for tab. Det medfører et lille merprovenu.

Forslaget om, at beregningen af sikkerhedens størrelse i forbindelse med registreringen af en enkeltmandsvirksomhed tillige skal omfatte restancer fra en afmeldt enkeltmandsvirksomhed, og at sikkerheden ved registrering af en virksomhed, der i en periode har været drevet uregistreret, også skal omfatte tilsværet fra perioden med uregistreret drift, medfører et lille merprovenu.

Forslaget om at inkludere den rettidige betaling af personskat ved afgørelsen om frigivelse af sikkerhedsstillelse efter opkrævningsloven skønnes at medføre et beskedent merprovenu.

Forslaget om, at skattefriheden for tredjemandstilskuddet betinges af, at tilskudsyder ikke har indgået en honoraraftale med den godtgørelsesberettigede på no cure no pay-vilkår, forhindrer et utilsigtet mindreprovenu.

Forslaget om kun at tillade virksomheder uden leverancer her i landet at blive momsregistreret her, hvis de er etableret her i landet, skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

Forslaget om at forkorte angivelses- og betalingsfristen til 14 dage ved en inddragelse af momsregistreringen skønnes at medføre et beskedent merprovenu.

Forslaget om, at biblioteksgebyrer for blandt andet overskridelse af lånetiden skal kunne inddrives ved særskilt lønindeholdelse, skønnes at medføre et begrænset merprovenu. Biblioteksgebyrerne kan i dag ikke inddrives ved særskilt lønindeholdelse, der er karakteriseret ved, at lønindeholdelsens omfang ikke som ved den almindelige lønindeholdelse fastsættes ud fra skyldners nettoindkomst, samt at skyldneren ikke kan forlange en individuel betalingsevnevurdering. I stedet kan der ved den særskilte lønindeholdelse ske indeholdelse af et beløb på 400 kr. månedligt.

Forslaget om, at bibliotekers krav på erstatning for bortkommet eller beskadiget udlånsmateriale skal kunne inddrives ved lønindeholdelse eller ved udpantning, skønnes at medføre et begrænset merprovenu. I dag kan disse krav inddrives ved modregning, afdragsordninger eller betalingspåkrav. Lønindeholdelse er i forhold til eksempelvis afdragsordninger og modregning ofte en mere effektiv inddrivelsesform. Afdragsordninger for disse fordringer er alene effektive, hvis de overholdes af skyldner, mens modregning kræver, at muligheden herfor opstår, hvilket kan være tilfældigt. Muligheden for lønindeholdelse eller udpantning vil alt andet lige medføre, at forældelsesfristen lettere kan afbrydes.

Forslaget om, at krav opstået som følge af fraflytningsgarantier – dvs. den garantiforpligtelse som kommuner og uddannelsesinstitutioner m.v. i visse tilfælde har for opfyldelsen af kontraktmæssige forpligtelser, som en boligtager har over for udlejer til at istandsætte boligen ved fraflytning – kan inddrives ved lønindeholdelse eller udpantning, medfører et merprovenu. Der foreligger ikke umiddelbart tilgængelige oplysninger, der kan anskueliggøre størrelsen heraf, men det vurderes umiddelbart at være begrænset. Muligheden for lønindeholdelse eller udpantning vil alt andet lige medføre, at forældelsesfristen lettere kan afbrydes.

Forslaget om, at kommuner skal have adgang til selv at tiltræde en sikkerhed, der er stillet efter udlændingeloven af en herboende person i forbindelse med eksempelvis ægtefællesammenføring med en udlænding, har ingen økonomiske konsekvenser for det offentlige. Ændringen medfører således, at en kommune selv skal kunne søge sig fyldestgjort i en sikkerhed, der er stillet gennem et pengeinstitut, fremfor at sende fordringen til inddrivelse via SKAT, der blot kontakter det pågældende pengeinstitut med henblik på udbetaling af beløbet, der herefter afregnes over for kommunen.

Forslaget om, at restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning tillægges forældelsesafbrydende virkning for restfordringen, skønnes at medføre et merprovenu. Den forældelsesafbrydende virkning vil knytte sig til restfordringen. Det vil således kun være den del af fordringen, der ikke dækkes gennem modregningen, som får afbrudt sin

forældelse. Der findes ikke umiddelbart tilgængelige tal for omfanget af modregning, hvor alene en del af modkravet dækkes, og hvor restfordringen derfor vil få sin forældelsesfrist afbrudt som følge af forslaget. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil ofte tage skridt, der afbryder forældelsesfristen for alle de fordringer, som haves mod skyldneren, herunder også den pågældende restfordring. I disse tilfælde vil forslaget om at tillægge modregning forældelsesafbrydende virkning for restfordringen i praksis ikke have en nævneværdig effekt. Derimod vil forslaget i højere grad have betydning for de tilfælde, hvor der haves færre og mindre fordringer mod skyldner, og hvor de skridt, der i dag anvendes til at afbryde forældelsesfristen, er omkostningstunge at gennemføre.

5. Administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes at medføre engangsomkostninger på i alt ca. 6 mio. kr. og løbende årssomkostninger på ca. 10,1 mio. kr. Samtidig skønnes lovforslaget at medføre en årlig løbende besparelse på ca. 1,2 mio. kr. Sammenlægges disse omkostninger og besparelser skønnes lovforslaget derfor samlet set at medføre engangsomkostninger på i alt ca. 6 mio. kr. samt årlige løbende udgifter på ca. 8,9 mio. kr. Herudover vil lovforslaget medføre, at utilsigtede udgifter i forbindelse med omkostningsgodtgørelsesordningen undgås.

Nedenfor er udgifterne specificeret på de enkelte forslag.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder skønnes at medføre merudgifter til godtgørelsesordningen på op til ca. 10 mio. kr. årligt. Det skyldes, at flere rådgivere kan blive opmærksomme på muligheden for også at opnå omkostningsgodtgørelse for denne type udgifter.

Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvarende skønnes at medføre en lettelse i administrative omkostninger for det offentlige på 2 årsværk svarende til 1,2 mio. kr.

Forslaget om en angivelses- og betalingsfrist på 14 dage ved en inddragelse af momsregistreringen vurderes at indebære engangsomkostninger til systemtilretninger på op til 5 mio. kr.

De forslag, der skal udmønte restanceinddrivelsesdelen af kommuneaftalen for 2015, skønnes at medføre begrænsede administrative lettelser, der dog ikke kan opgøres med sikkerhed. Den begrænsede effekt skyldes et lavt antal sager inden for de restanceområder, hvor der med forslaget indføres nye inddrivelsesmuligheder. Dertil kommer, at langt den overvejende del af skyldnerne har andre restanceforhold, hvor der alligevel skal ske forældelsesafbrydelse på andet grundlag end ved modregning, der alene vil afbryde forældelsesfristen for den restfordring, der består efter modregningen. Derudover skønnes forslaget at medføre en engangsudgift på maksimalt 1 mio. kr. til nødvendige systemændringer som følge af forslaget om at tillægge restanceinddrivelsesmyndighedens modregninger forældelsesafbrydelsesvirkning for restfordringen, ligesom der vil opstå en øget systemvedligeholdelsesudgift på maksimalt 100.000 kr. årligt.

6. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse sikrer, at godtgørelsesberettigede virksomheder kan opnå omkostningsgodtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser fra flere administrative instanser, således som det var forudsat ved gennemførelsen af lov nr. 649 af 12. juni 2013, som angår den nye klagestruktur på skatteområdet.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse til udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder sikrer, at godtgørelsesberettigede, hvis sag af klageinstansen eller domstolen hjemvises til fornyet behandling, som udgangspunkt fortsat kan opnå omkostningsgodtgørelse for de godtgørelsesberettigede udgifter ved hjemvisningsinstansen. Tilsvarende gælder godtgørelsesberettigede udgifter til afsluttende arbejder. Forslaget kan føre til, at flere rådgivere bliver opmærksomme på muligheden for at opnå omkostningsgodtgørelse for denne type udgifter.

En række af forslagene modvirker, at virksomheder kan opbygge omfattende restancer til SKAT. Samlet set medfører det en mindre, positiv effekt for erhvervslivet, idet forslagene mindsker enkelte virksomheders mulighed for omgåelse, og dermed stilles alle virksomheder i højere grad konkurrencemæssigt lige.

Forslaget om, at restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning tillægges forældelsesafbrydende virkning for restfordringen, medfører alt andet lige, at forældelsesfristen for en del af virksomhedernes gæld til det offentlige forlænges.

Herudover indeholder forslaget ikke nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

7. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

Erhvervsstyrelsen, Team Effektiv Regulering (TER), vurderer, at lovforslagets administrative konsekvenser for erhvervslivet samlet set ikke overstiger 10.000 timer årligt. De administrative konsekvenser af forslaget vil derfor ikke blive kvantificeret yderligere.

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt at fremrykke afslutningen af en klagesag, hvori SKAT og den skatte- eller afgiftspligtige er enige om resultatet, hvilket kan være en administrativ lettelse for erhvervslivet.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder vil give anledning til, at ansøgningsskemaet for omkostningsgodtgørelse skal ændres. Skemaet kommer således til at indeholde et felt om den type udgifter, som skal udfyldes, hvis sådanne udgifter afholdes. Det vurderes ikke, at de administrative konsekvenser for erhvervslivet herved er nævneværdige set i forhold til de gældende krav om specifikation af den sagkyndiges udgifter ved klageinstansen og eventuelt ved domstolene.

Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvarende en administrativ lettelse for virksomhederne, da de ikke selv skal sørge for afmelding af resterende pligter, og de risikerer således ved mangel på samme heller ikke at få foretaget foreløbige fastsættelser af tilsvaret som følge af forglemmelse.

Forslaget indeholder i øvrigt ingen nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt at fremrykke afslutningen af en klagesag, hvori SKAT og den skatte- eller afgiftspligtige er enige om resultatet, hvilket kan være en administrativ lettelse for borgerne.

Forslaget om omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder vil give anledning til, at ansøgningsskemaet for omkostningsgodtgørelse skal ændres. Skemaet kommer således til at indeholde et felt om den type udgifter, som skal udfyldes, hvis sådanne udgifter afholdes. Det vurderes ikke, at de administrative konsekvenser for borgerne herved er nævneværdige set i forhold til de gældende krav om specifikation af den sagkyndiges udgifter ved klageinstansen og eventuelt ved domstolene.

Forslaget indeholder i øvrigt ingen nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.

9. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden den 24. juni til den 22. august 2014 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, AERådet, ATP, Borger- og Retssikkerhedschefen i SKAT, Cepos, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomsforeningen Danmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, Finansrådet, FSR – danske revisorer, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Forsikring & Pension, Håndværksrådet, Investeringsfundsbranchen, KL, Kraka, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening, Videntretet for Landbrug, Vurderingsankenævnsforeningen.

Et udkast til lovforslagets § 2, nr. 2, nr. 3, for så vidt angår bilag 1, nr. 33-35, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, §§ 6 og 7 og § 8, stk. 1 og 3, har i perioden den 15. august til den 12. september 2014 været sendt i særskilt høring hos ovennævnte myndigheder og organisationer m.v.

Samtidig med fremsættelsen af dette lovforslag er lovforslagets § 1, nr. 5-8 og 15, § 4 og § 8 sendt i ekstern høring til ovennævnte høringskreds med høringsfrist torsdag den 13. november 2014. Når denne del af lovforslaget ikke indgik i det lovforslag, der blev sendt på høring forud for fremsættelsen, skyldes det, at der først i forbindelse med høringen og efterfølgende er fremkommet høringssvar og oplysninger, som har foranlediget den foreslåede justering af lovforslaget. Henset til forslagernes karakter gennemføres der

imidlertid som nævnt en høring i forlængelse af forslagets fremsættelse.

Lovforslagets § 9, stk. 2 og 3, med anordningshjemler for henholdsvis Grønland og Færøerne/Grønland har i perioden den 20. oktober til den 27. oktober 2014 været sendt i særskilt høring hos Færøernes Landsstyre og Grønlands Selvstyre.

12. Sammenfattende skema

Samlet vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for det offentlige	Forslaget vurderes samlet set at medføre et umiddelbart merprovenu på ca. 15 mio. kr. årligt. Efter tilbageløb og adfærd skønnes merprovenuet til ca. 10 mio. kr. årligt.	Forslaget skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for det offentlige.
Administrative konsekvenser for det offentlige	Forslaget skønnes at medføre en årlig løbende besparelse på ca. 1,2 mio. kr.	Forslaget skønnes samlet at medføre engangsomkostninger på i alt ca. 6 mio. kr. og løbende årsomkostninger på ca. 10,1 mio. kr.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager skønnes ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet. Forslaget sikrer erhvervslivet omkostningsgodtgørelse i flere retssager samt – som udgangspunkt – for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder. Forslagene om ændringer i de restanceforebyggende regler giver mulighed for i højere grad at stille virksomhederne konkurrencemæssigt lige ved at modvirke, at virksomheder kan opbygge omfattende restancer til SKAT. Samlet set medfører det en mindre, positiv effekt for erhvervslivet.	Forslaget medfører alt andet lige, at forældelsesfristen for en del af virksomhedernes gæld til det offentlige forlænges. Forslaget skønnes derudover ikke at have nævneværdige økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager gør det muligt at fremrykke afslutningen af en klagesag, hvori SKAT og klageren er enige om resultatet. Forslaget om at ændre reglen om registreringsinddragelse ved fire foreløbige fastsættelser af virksomhedens tilsvarende indebærer en mindre administrativ lettelse for virksomheder.	Forslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser for erhvervslivet.
Administrative konsekvenser for borgerne	Forslaget om hurtig afslutning i visse klagesager kan give borgerne en administrativ lettelse.	Forslaget skønnes ikke at medføre nævneværdige administrative konsekvenser for borgerne.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Forslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 4

Efter skatteforvaltningslovens § 11, stk. 2, afgør Landskatteretten sager, som skatteministeren har indbragt for Landsskatteretten efter § 40, stk. 1.

Efter skatteforvaltningslovens § 40, stk. 1, kan skatteministeren indbringe en afgørelse truffet af Skatterådet, der indeholder en stillingtagen til et EU-retligt spørgsmål, for Landsskatteretten til prøvelse.

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 3, ydes der omkostningsgodtgørelse ved Landsskatterettens behandling af en sag, som skatteministeren har indbragt efter § 40, stk. 1.

Ved gennemførelsen af den nye klagestruktur på skatteområdet blev § 49 i skatteforvaltningsloven ændret. Efter den hidtil gældende bestemmelse kunne skatteministeren indbringe en afgørelse fra Landsskatteretten for domstolene inden for en frist på 3 måneder efter, at Landsskatteretten har truffet afgørelsen.

Ved ændringen blev »skatteministeren« i § 49 ændret til »Skatteministeriet«. Ifølge bemærkningerne til forslaget (L 212, Folketinget 2012-13) var begrundelsen for ændringen, at det af skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, fremgik, at kompetencen til at indbringe landsskattesager for domstolene tilkommer Skatteministeriet. Det blev derfor foreslået at harmonisere de to regler, så det både af § 49 og § 52, stk. 2, kom til at fremgå, at det er Skatteministeriet, der har kompetencen.

Forslaget går ud på at gennemføre en tilsvarende harmonisering af bestemmelserne i skatteforvaltningslovens § 11, stk. 2, § 40, stk. 1, og § 55, stk. 1, nr. 3, således, at det af loven fremgår, at det er Skatteministeriet, som har kompetencen. Dette svarer også til, at det efter de gældende regler reelt er ministeriet, der på ministerens vegne tager stilling til spørgsmålet om henholdsvis påklage og indbringelse efter de nævnte bestemmelser.

Til nr. 2

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 13, stk. 3, at afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller afgørelse om genoptagelse efter skatteforvaltningslovens § 35 g af en påkendt klage kan træffes af en retsformand eller en kontorchef i Skatteankestyrelsen efter bemyndigelse fra den ledende retsformand.

Skatteforvaltningslovens § 13, stk. 1-3, blev som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet nyaffattet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013. I bestemmelsens stk. 3 bevarede en delegation til retsformænd og kontorchefer til at træffe afgørelse på vegne af Landsskatteretten vedrørende genoptagelse og afvisning af sager. Af bemærkningerne hertil frem-

går, at den foreslåede § 13, stk. 3, svarer til den dagældende stk. 4.

Imidlertid overgik kompetencen til at træffe afgørelse om afvisning af klager grundet fristoverskridelse eller formangler med lov nr. 649 af 12. juni 2013 samtidig til Skatteankestyrelsen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 6 og 7. Landsskatteretten har dermed ikke længere kompetencen til at træffe afgørelse om afvisning i disse situationer. I praksis har delegationen i § 13, stk. 3, (tidligere § 13, stk. 4) til retsformænd og kontorchefer til at træffe afgørelse om afvisning kun været anvendt i netop disse situationer med fristoverskridelse eller formangler. Andre mere komplicerede spørgsmål i relation til, om en sag skal afvises eller optages til realitetsbehandling, som f.eks. kompetenceafgrænsning, har ikke været afgjort i henhold til delegationsbestemmelsen. Reelt er denne delegation derfor ikke længere aktuel, da det i dag er Skatteankestyrelsen, der træffer afgørelse om afvisning af klager grundet fristoverskridelse eller formangler efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 6 og 7.

Det foreslås på den baggrund, at delegationen til en retsformand eller en kontorchef i Skatteankestyrelsen til at træffe afgørelse om afvisning af en indkommet klage udgår af skatteforvaltningslovens § 13, stk. 3, som overflødig. Den foreslåede ændring indebærer således, at delegationen til retsformænd og kontorchefer i Skatteankestyrelsen til at træffe afgørelse på vegne af Landsskatteretten alene vil omfatte afgørelser om genoptagelse.

Både afgørelser om genoptagelse og afvisning er grundlæggende udtryk for afgørelse om, hvorvidt en sag skal optages til realitetsbehandling eller ej. Træffes der afgørelse om at optage en sag til realitetsbehandling, finder de almindelige sagsbehandlingsregler i skatteforvaltningslovens kapitel 13 a om f.eks. udarbejdelse af sagsfremstilling og møde anvendelse, ligesom de almindelige regler om afgørelse af sager i Landsskatteretten i skatteforvaltningslovens § 13, stk. 1 og 2, finder anvendelse. Genoptages en sag, afgøres den således under medvirken af ordinære retsmedlemmer.

Til nr. 3

Efter skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, gælder, at hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning til at give fuldt medhold i klagen, kan den genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri.

Efter bestemmelsen gælder endvidere, at den myndighed, der har truffet afgørelsen, ligeledes kan genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri. Det gælder dog kun for klager over en række nærmere bestemte afgørelser, som helt eller delvist er maskinelt dannet.

Forslaget går ud på at ændre affattelsen af skatteforvaltningslovens § 35 a, stk. 5, således at det bliver muligt hurtigere at afslutte klagesager, hvor det viser sig, at klageren og SKAT er enige om, hvordan klagesagen bør falde ud.

Efter forslaget kan den myndighed, der har truffet afgørelsen - hvis den på grundlag af klagen finder anledning dertil -

genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig heri. Det gælder uanset de almindelige frister for genoptagelse af myndighedens afgørelse efter skatteforvaltningsloven.

Sigtet med bestemmelsen er ikke at betinge genoptagelsesadgangen af, hvorvidt der kan gives klageren fuldt medhold (medholdsgraden), eller om der er tale om en klage over en maskinelt dannet afgørelse (sagstype). I alle sagstyper, hvor klageren og SKAT er enige om udfaldet af sagen, vil sagen kunne afsluttes ved genoptagelse.

Efter forslaget sker genoptagelse »på grundlag af klagen«. Hermed sigtes til rammerne for genoptagelsessituationen. Det er ikke et krav, at den høring af afgørelsesmyndigheden, som gør denne myndighed opmærksom på et muligt behov for genoptagelse, f.eks. som følge af tilvejebringelse af ny dokumentation, gennemføres i den indledende fase af klagesagen. Høring vil - som det også er forudsat i bemærkningerne til lovforslag nr. L 212 (Folketinget 2012-13) - kunne gennemføres i en senere fase af klagesagen, hvis der findes behov herfor.

Der henvises til afsnit 3.1 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 1, gælder, at medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning, kan en afgørelse truffet af en skattemyndighed først indbringes for domstolene, når afgørelsen er blevet prøvet eller afvist af den øverste administrative klageinstans på området. Retten kan dog tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

Forslaget går ud på at ændre udtrykket »den øverste administrative klageinstans« til »klageinstansen«. Dette er en konsekvensrettelse som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet, der blev indført ved lov nr. 649 af 12. juni 2013, hvor der for enhver klagesag kun er én administrativ klageinstans.

Til nr. 6

Det fremgår af skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, at er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den endelige administrative instans, kan afgørelsen indbringes for domstolene, selv om den endelige administrative instans endnu ikke har truffet en afgørelse.

Bestemmelsen indebærer, at skatte- eller afgiftspligtige ikke behøver at afvente en afgørelse fra en klageinstans, men - under de nævnte omstændigheder - kan springe klageinstansen over og indbringe sagen direkte for domstolene. Hvis sagen indbringes for domstolene, anses sagen for den administrative klageinstans for bortfaldet, hvorefter Skatteankestyrelsen skriftligt meddeler klager, at sagen er henlagt, jf. § 17, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1516 af 13. december 2013 om Skatteankestyrelsen.

Det foreslås, at udtrykket »den endelige administrative instans« ændres til »den administrative klageinstans«. Dette er en konsekvensrettelse som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet, der blev indført ved lov nr. 649 af 12. juni 2013, hvor der for enhver klagesag kun er én administrativ klageinstans.

Det foreslås desuden, at en klager ikke kan vælge at indbringe afgørelsen for domstolene, selv om der er forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, hvis klageren fra Skatteankestyrelsen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter styrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af sagsfremstillingen vil føre til, jf. skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvor klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen fører til.

I disse situationer vil behandlingen af klagen være fremskreden og vil ofte være nær sin afslutning. Klagerens behov for af tidsmæssige hensyn at kunne springe klageinstansen over og indbringe afgørelsen for domstolene vil derfor ikke længere være til stede i samme omfang. Med forslaget opnås det, at en klager, der fra Skatteankestyrelsen har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen fører til, ikke kan vælge at springe klageinstansen over med henblik på at opnå et bedre resultat ved domstolene.

I de situationer, hvor Skatteankestyrelsen udarbejder en sagsfremstilling efter skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 1 eller 4, skal denne indeholde en redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske forhold, der påtænkes tillagt betydning ved afgørelsen, samt oplysninger om den afgørelse, som disse oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af sagsfremstillingen fører til, med en begrundelse, der opfylder de krav til begrundelsen af en forvaltningsafgørelse, der følger af forvaltningsloven, jf. skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 2 og stk. 4, 2. pkt. Denne sagsfremstilling skal sendes til udtalelse hos sagens parter med en svarfrist, der ikke uden parternes samtykke kan være på mindre end 15 dage regnet fra høringskrivelsens datering, medmindre en anden frist er bestemt i lovgivningen, jf. skatteforvaltningslovens § 35 d, stk. 2 og stk. 4, 2. pkt.

Der kan også være andre situationer, hvor klageren i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering på tidspunktet for udsendelse af indstillingen fører til. Det er f.eks. tilfældet, hvor der skal holdes retsmøde i sagen, og Skatteankestyrelsens indstilling til klagens afgørelse derfor sendes til udtalelse i SKAT, jf. § 13, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1516 af 13. december 2013 om Skatteankestyrelsen. Klageren vil i denne situation blive hørt over indstillingen.

Til nr. 7

Efter skatteforvaltningslovens § 48, stk. 3, kan en endelig administrativ afgørelse ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet. Har den endelige administrative instans afvist at behandle sagen, kan afvisningen ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afvisningen er sket.

Forslaget går ud på at ændre udtrykket »den endelige administrative instans« til »klageinstansen«. Dette er en konsekvensrettelse som følge af den nye klagestruktur på skatteområdet, der blev indført ved lov nr. 649 af 12. juni 2013, hvor der for enhver klagesag kun er én administrativ klageinstans.

Til nr. 8

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, ydes der en godtgørelse på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at SKAT forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, eller skatteministeren indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretsafgørelse for domstolene, eller ministeriet anker en dom til højere instans. Når skattemyndighederne viderefører en sag, sker det typisk, fordi den er principiel. Godtgørelsen ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis Skatterådet, Landsskatteretten og den pågældende domstolsinstans og ydes uanset udfaldet af sagen ved den pågældende instans.

Det forhold, at der i disse situationer ydes 100 pct. i godtgørelse, kan få betydning, hvis den skatte- eller afgiftspligtige taber sagen ved den pågældende instans. Derved får den skatte- eller afgiftspligtige fuldt ud dækket sine udgifter ved den pågældende instans til behandling af en sag, som er videreført i skattemyndighedernes interesse.

Det er ikke et krav, at udgifterne til sagkyndig bistand m.v. er betalt ved ansøgning om godtgørelse. Det er tilstrækkeligt, at udgifterne skal betales ifølge regning.

Forslaget går for det første ud på at udvide området for godtgørelsesberettigede sagstyper med de sager, som Skatteministeriet indbringer for domstolene. Det foreslås således, at der i overensstemmelse med hensigten med det gennemførte lovforslag om en ny klagestruktur på skatteområdet ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis Skatteministeriet indbringer et spørgsmål afgjort af Skatteankestyrelsen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn eller et motorankenævn for domstolene. Det ydes i forvejen godtgørelse ved Skatteministeriets indbringelse af en landsskatteretskendelse for domstolene. Der henvises i den forbindelse til afsnit 3.4 i de almindelige bemærkninger.

Forslaget går for det andet ud på at gennemføre sproglige ændringer af bestemmelsen. Således foreslås det i lighed med lovforslagets § 1, nr. 1 og 4, at det af bestemmelsen fremgår, at det er Skatteministeriet og ikke skatteministeren, som indbringer en skatterådsafgørelse for domstolene. Endvidere foreslås rent redaktionelt, at bestemmelsen om, at

godtgørelsen kun dækker de godtgørelsesberettigede udgifter ved de instanser, som er opregnet i bestemmelsen, sprogligt forenkles således, at udgifterne kun dækker de godtgørelsesberettigede udgifter »ved den pågældende administrative instans eller domstolsinstans«. De administrative instanser er de, som er nævnt i § 52, stk. 2, 1. pkt.

Forslaget går for det tredje ud på med en enkelt modifikation, jf. nedenfor, at lovfæste administrativ praksis, hvorefter der også ydes en godtgørelse på 100 pct. for godtgørelsesberettigede udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder, som direkte knytter sig til en klage- eller retssag, som skattemyndighederne har videreført. Bestemmelsen finder alene anvendelse, hvis det er skattemyndighederne, som har videreført sagen for den instans, som træffer den endelige afgørelse i sagen. Har Skatteministeriet eksempelvis indbragt en kendelse fra Landsskatteretten for byretten og dér fået medhold, men vælger den skatte- eller afgiftspligtige at anke byrettens dom til landsretten uden at få overvejende medhold ved landsretten, vil udgifterne til sådanne arbejder ikke blive godtgjort med 100 pct., men kun med 50 pct.

Den omtalte modifikation går ud på at fastslå, at hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.

Det er ikke afgørende, at den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger de nye oplysninger i sagen på eget initiativ. Tilsvarende vil gælde, hvis de nye oplysninger bliver fremlagt af den skatte- eller afgiftspligtige i en retssag efter opfordring fra Skatteministeriet, og domstolen hjemviser sagen.

Forslaget sikrer, at godtgørelses hensyn ikke bliver bestemmende for, hvornår i sagsforløbet den skatte- eller afgiftspligtige vælger at forelægge oplysninger af væsentlig betydning for sagen for SKAT, den administrative klageinstans eller domstolene. Forslaget medvirker samtidig til, at der kan træffes en rigtig afgørelse på et fyldestgørende grundlag så tidligt som muligt i sagsforløbet.

Der henvises til afsnit 3.5 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Det foreslås, at det præciseres, at det i alle tilfælde er Skatteankestyrelsen eller SKAT, der træffer afgørelse om forhåndstilsagn om omkostningsgodtgørelse til syn og skøn. I overensstemmelse med bemærkningerne til § 1, nr. 56, i lovforslag nr. L 212 (Folketinget 2012-13) fastholdes Skatteankestyrelsen og SKAT som de eneste kompetente myndigheder i forhold til at afgøre spørgsmålet om forhåndstilsagn om omkostningsgodtgørelse til syn og skøn. Det er også i overensstemmelse med tilkendegivelsen i bilag 36 til lovforslag nr. L 212.

Det foreslås desuden, at det præciseres, at skatteankenævne, Landsskatteretten og Skatterådet selv kan træffe afgørelse om fuld omkostningsgodtgørelse til syn og skøn, når

sagen endeligt afgøres. På dette tidspunkt har skatteankenævnet, Landsskatteretten eller Skatterådet det fulde grundlag for at vurdere, om et syn og skøn har tilført sagen væsentlige nye oplysninger, der ikke mere hensigtsmæssigt har kunnet indhentes på anden måde. Et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet kan altså selv meddele tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse i forbindelse med den materielle sags afgørelse. Et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet kan dog ikke trække et forhåndstilsagn fra Skatteankestyrelsen eller SKAT om fuld omkostningsgodtgørelse tilbage.

Der henvises til afsnit 3.3 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Efter skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1, udbetaler SKAT i praksis i sager, hvor klageinstansen eller domstolene endnu ikke har truffet endelig afgørelse, en acontogodtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en godtgørelsesberettiget person ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand. Acontoudbetalingen kan dog være på 100 pct., hvis sagen er påklaget eller indbragt af skattemyndighederne, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, eller der gives tilsagn om fuld omkostningsgodtgørelse for udgifter til syn og skøn, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 3.

En sådan acontoudbetaling kan ske til den godtgørelsesberettigede eller til den sagkyndige, hvis kravet på godtgørelse er overdraget til denne.

Siden Landsskatterettens kendelse i SKM2009. 457. LSR, som er omtalt ovenfor i afsnit 3.6, har SKAT taget forbehold for eventuel tilbagebetaling af kravet i forbindelse med acontoudbetalinger.

Forslaget går ud på i en ny bestemmelse i § 52 A at lovfæste administrativ praksis, som den har været siden 2009, hvorefter der ved acontoudbetalinger tages forbehold for eventuel tilbagebetaling, og at forbeholdet gælder både over for den godtgørelsesberettigede og over for den sagkyndige, hvis denne har fået overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse til sig.

Endvidere går forslaget ud på at sikre, at den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige - hvis kravet er overdraget til denne og vedkommende har fået udbetalt beløbet - har mulighed for at opnå henstand med tilbagebetaling af acontobeløbet efter § 57, stk. 4, hvis afgørelsen om tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene, ligesom det er muligt at få acontobeløbet fra SKAT forrentet efter § 57, stk. 5, hvis acontobeløbet er blevet tilbagebetalt med urette af henholdsvis den godtgørelsesberettigede og den sagkyndige.

Med henvisningen til § 52, stk. 2-3, eller § 55, vil præciseringen ved § 52 A også omfatte de ændringer, som foreslås gennemført med dette lovforslag. Det gælder herunder sager, hvor der efter tidligere gældende administrativ praksis og nu efter forslaget ydes omkostningsgodtgørelse for udgifter i hjemvisningssager og til afsluttende arbejder, jf. bemærkningerne til dette forslag nævnt i afsnit 3.5.

Til nr. 11

Efter skatteforvaltningslovens § 54, stk. 1, nr. 6, ydes der omkostningsgodtgørelse til udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene.

Med påklage af en klagesag menes der i bestemmelsen, at den skatte- eller afgiftspligtige klager over afgørelsen fra en administrativ klageinstans, f.eks. skatteankenævnet, til en overordnet administrativ klageinstans, Landsskatteretten.

Da der med de nye regler om en ændret klagestruktur på skatteområdet ikke længere er mulighed for at få prøvet en afgørelse ved to administrative klageinstanser, og en afgørelse i en klagesag derfor ikke længere vil kunne påklages til en overordnet administrativ klageinstans, foreslås det, at ordene »påklages eller« udgår af bestemmelsen. Der er alene tale om en konsekvensændring.

Til nr. 12

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 5, ydes der omkostningsgodtgørelse i sager vedrørende skatter for EF-Domstolen, hvor den godtgørelsesberettigede er part. Det foreslås, at betegnelsen »EF-domstolen« ændres til »EU-domstolen«. Forslaget er alene redaktionelt.

Til nr. 13

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 2, ydes der godtgørelse ved klage, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3. Det gælder dog efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 2, ikke i sager vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer, »når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3«.

§ 35 b, stk. 3, går ud på, at den ledende retsformand i Landsskatteretten - efter inddragelse af Skatteankestyrelsen - som udgangspunkt kan fastsætte regler om, at klager over visse nærmere angivne typer af afgørelser bortset fra afgørelser truffet af Skatterådet skal afgøres af Skatteankestyrelsen. Denne bestemmelse er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1 af 2. januar 2014 om afgørelse af visse klager i Skatteankestyrelsen.

Da skatteforvaltningslovens § 55, stk. 1, nr. 2, netop angår klagesager, hvor Skatteankestyrelsen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3, er der ikke grund til at have tilføjelsen i § 55, stk. 2, om, at undtagelsen i bestemmelsen gælder sager, »når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3«.

Forslaget går derfor ud på rent redaktionelt at lade den citerede passus udgå af § 55, stk. 2.

Til nr. 14

Efter skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, ydes der godtgørelse ved domstolsprøvelse af en afgørelse fra et skatteankenævn, Skatteankestyrelsen eller fra Landsskatteretten, men ikke ved domstolsprøvelse af afgørelser fra et vurderingsankenævn eller et motorankenævn.

Ved gennemførelsen af den nye klagestruktur på skatteområdet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013 var det imidlertid forudsat, at der med virkning fra og med 1. januar 2014 kunne ydes godtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser fra vurderingsankenævn og motorankenævn.

Forslaget går derfor ud på i skatteforvaltningslovens § 55, stk. 3, at tilføje, at der også ydes godtgørelse ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, hvor et vurderingsankenævn eller et motorankenævn har truffet afgørelse.

Der henvises til afsnit 3.4 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

Efter tidligere gældende administrativ praksis blev der ydet godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som blev afholdt i hjemvisningssager, samt for godtgørelsesberettigede udgifter til afsluttende arbejder.

Den tidligere gældende praksis foreslås lovfæstet med en enkelt modifikation, jf. nedenfor. I overensstemmelse med den tidligere gældende praksis er godtgørelsen betinget af, at udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre denne. Det præciseres samtidig i bestemmelsen, at godtgørelse for udgifter til sådanne arbejder forudsætter, at der har været tale om en klage- eller retsinstans, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede.

Den omtalte modifikation går ud på at fastslå, at hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.

Forslaget sikrer, at godtgørelses hensyn ikke bliver bestemmende for, hvornår i sagsforløbet den skatte- eller afgiftspligtige vælger at forelægge oplysninger af væsentlig betydning for sagen for SKAT, den administrative klageinstans eller domstolene. Forslaget medvirker samtidig til, at der kan træffes en rigtig afgørelse på et fyldestgørende grundlag så tidligt som muligt i sagsforløbet.

Der henvises til afsnit 3.5 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 16

Efter skatteforvaltningslovens § 57, stk. 3, gælder, at hvis SKAT finder, at en ansøgning om omkostningsgodtgørelse giver anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for eventuel tilbagebetaling.

Baggrunden herfor er, at det som udgangspunkt ikke bør komme den skatte- eller afgiftspligtige økonomisk til skade, at myndighederne stiller spørgsmål ved rimeligheden af størrelsen af sagsudgifterne, herunder den sagkyndiges honorar, hvis afklaring kan trække ud. I forbindelse med forbeholdet skal SKAT samtidig oplyse ansøgeren, hvorpå sagen beror.

Indhentes udtalelser fra den sagkyndiges brancheorganisations klagenævn, kan der i overensstemmelse med de almindelige partshøringsregler i forvaltningsloven ikke træffes afgørelse om godtgørelsesspørgsmålet, uden at der forinden har været givet den sagkyndige/ den skatte- eller afgiftspligtige adgang til at kommentere dette nævns udtalelse. SKAT venter med at træffe endelig afgørelse om godtgørelsesspørgsmålet, til behandlingen ved nævnet er afsluttet.

Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene. Der beregnes ikke renter af det beløb, som der er givet henstand med.

Forslaget går ud på at præcisere, at i det tilfælde, hvor den godtgørelsesberettigede har overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse til den sagkyndige, og godtgørelsesbeløbet efter udbetaling til den sagkyndige skal tilbagebetales helt eller delvist, kan og skal SKAT rette tilbagebetalingskravet mod den sagkyndige.

Bestemmelsen giver ikke SKAT adgang til at rette kravet mod den godtgørelsesberettigede, hvis kravet er overdraget til den sagkyndige og udbetalt til denne, selv om det ikke er muligt at inddrive kravet hos den sagkyndige.

Endvidere præciseres, at også den sagkyndige, som har fået overdraget godtgørelseskravet og fået godtgørelsen udbetalt til sig, har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Efter skatteforvaltningslovens § 57, stk. 5, gælder, at hvis den skatte- eller afgiftspligtige ikke har udnyttet sin ret til at få henstand, men i stedet betaler det omtvistede beløb, og det senere viser sig, at godtgørelsen har været større end det beløb, som SKAT har fastsat, tilbagebetales dette beløb til den skatte- eller afgiftspligtige med en rente beregnet efter kildeskattelovens § 62, stk. 3. Renten, som ikke er skattepligtig for modtageren, jf. ligningslovens § 7 Q, stk. 1, nr. 1, beregnes pr. påbegyndt måned fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb til tilbagebetalingstidspunktet.

Forslaget går desuden ud på at præcisere, at også bestemmelsen i § 57, stk. 5, finder anvendelse, hvis den sagkyndige har fået overdraget kravet på omkostningsgodtgørelse, har fået godtgørelsen udbetalt til sig, og efter § 57, stk. 4, har tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet til SKAT. I denne situation, hvor opkrævningen er sket med urette, modtager den sagkyndige således forrentning ved tilbagebetalingen fra SKAT.

Der henvises til afsnit 3.6 i de almindelige bemærkninger.

Til § 2

Til nr. 1

Dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag, jf. § 4, stk. 1, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, blev

ændret ved lov nr. 516 af 7. juni 2006, således at private krav utilsigtet ikke længere dækkes forud for offentlige krav på underholdsbidrag, dvs. krav, hvori det offentlige er indtrådt, som følge af at det offentlige har udlagt bidragsbeløbet på vegne af den bidragspligtige, men derimod i forhold til dækningsrækkefølgen er ligestillede med de offentlige krav på underholdsbidrag. Reglerne trådte i kraft den 1. august 2013 i forbindelse med idriftsættelsen af EFI (Ét Fælles Inddrivelsessystem).

Det foreslås, at dækningsrækkefølgen for underholdsbidrag ændres, så private krav på underholdsbidrag igen dækkes forud for offentlige krav på underholdsbidrag, svarende til den dækningsrækkefølge, der var gældende forud for regelændringen i 2006.

Der henvises til afsnit 3.8 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det foreslås, at biblioteksgebyrer, der inddrives efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger skal kunne inddrives ved særskilt lønindeholdelse efter § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Fordringer, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, dækkes i den rækkefølge, i hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden træffer bestemmelse om lønindeholdelse for kravene, jf. § 4 a, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter bestemmelsen i § 4 a, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætter skatteministeren nærmere regler for den særskilte lønindeholdelse. Det er sket i § 9 i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ved afgørelse om særskilt lønindeholdelse skal der levnes skyldneren tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden levefod. Dette vil normalt være tilfældet, når lønindeholdelsesprocenten fører til indeholdelse af et beløb på 400 kr. månedligt. Dette fremgår af § 9, stk. 2, i bekendtgørelsen om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den særskilte lønindeholdelses omfang skal ikke som den almindelige lønindeholdelse fastsættes ud fra skyldners nettoindkomst. Den kan ligeledes iværksættes uden gennemførelsen af en betalingsevnevurdering efter bekendtgørelsens kapitel 6, jf. § 9, stk. 13.

Der henvises til afsnit 3.16 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det foreslås med det nye *nr. 32*, at det gøres muligt at inddrive et krav på tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse ved lønindeholdelse eller udpantning. Om inddrivelseskridtet tages i forhold til den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, afhænger af, til hvem udbetalingen af omkostningsgodtgørelse er sket. Der henvises til afsnit 3.6 i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås med det nye *nr. 33*, at alle biblioteksgebyrer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal kunne inddrives ved lønindeholdelse eller udpantning. I dag kan alene kommunale og statslige biblioteksgebyrer inddrives på denne måde som følge af bestemmelsen i nr. 31, der omhandler bl.a. gebyrer, som en myndighed har krav på at få dækket. Biblioteksgebyrer kan også tilhøre godkendte undervisningsinstitutioner, hvis fordringer inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1513 af 13. december 2013 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I lovforslagets § 2, nr. 2, foreslås en adgang til særskilt lønindeholdelse for alle biblioteksgebyrer, dvs. også biblioteksgebyrer, der tilhører godkendte undervisningsinstitutioner, hvorfor det som konsekvens heraf foreslås, at alle biblioteksgebyrer, der inddrives efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, tillige skal kunne inddrives ved (almindelig) lønindeholdelse eller udpantning.

Det foreslås endvidere med det nye *nr. 34*, at bibliotekers krav på erstatning for bortkommet eller beskadiget materiale skal kunne inddrives ved lønindeholdelse eller udpantning. Sådanne erstatningskrav er civilretlige, hvorfor det foreslås, at denne inddrivelsesadgang alene skal gælde for erstatningskrav, som låneren skriftligt har anerkendt. Anerkendelsen skal angå både kravets eksistens og størrelse.

For erstatningskrav vedrørende bortkommet materiale foreslås det dog, at det skal være tilstrækkeligt, at det pågældende bibliotek tilbyder låneren en kvittering ved materialets aflevering. Herved får låneren mulighed for at dokumentere, at materialet er afleveret. Reglen gælder, selv om låneren hævder at have afleveret på anden vis, f.eks. ved postforsendelse, hvor biblioteket ikke tilbyder en kvittering, hvis biblioteket dog har en kvitteringsordning for en eller flere andre afleveringsformer, som låneren kunne have valgt.

Reglen anvendes også, selv om låneren bestrider at have lånt det bortkomne materiale og således anfægter erstatningskravet. Denne situation adskiller sig ikke fra andre tilfælde, hvor en skyldner gør indsigelse mod kravets eksistens og størrelse. Sådanne indsigelser behandles af fordringshaver, jf. § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Dog kan restanceinddrivelsesmyndigheden ifølge 3. pkt. tillægge disse indsigelser opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Hvis fordringshaveren ikke søger skyldnerens indsigelser afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende kravet til fordringshaveren, jf. 4. pkt.

Der henvises til afsnit 3.17 i de almindelige bemærkninger.

Endelig foreslås med det nye *nr. 35*, at krav, der udspringer af fraflytningsgarantier, skal kunne inddrives ved lønindeholdelse eller udpantning.

Efter bl.a. lov om almene boliger m.v. påhviler der i visse tilfælde kommuner og uddannelsesinstitutioner m.v. en garantiforpligtelse for opfyldelsen af kontraktmæssige forplig-

telser, som en boligtager har over for udlejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

Må udlejeren gøre brug af en sådan garantiforpligtelse, fordi boligtageren misligholder sin kontraktlige istandsættelsesforpligtelse, får kommunen og uddannelsesinstitutionen m.v. et regreskrav mod boligtageren. Et sådant krav er civilretligt og ikke omfattet af bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En tvist mellem udlejer og boligtager om istandsættelsesudgifterne skal dog være afklaret, inden udlejers krav kan sendes til kommunen m.v., med henblik på at udlejer tiltræder fraflytningsgarantien. Når SKAT fra kommunen m.v. modtager de regreskrav, der herefter opstår, til inddrivelse, er der derfor tale om endelige krav, der ikke længere kan være omfattet af en tvist.

Med forslaget optages sådanne regreskrav som nr. 35 i bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der henvises til afsnit 3.18 i de almindelige bemærkninger.

Til § 3

Til nr. 1

Det foreslås, at alle virksomhedens registreringer inddrages, hvis virksomheden skønnes ikke at være i stand til at fortsætte efter den inddragelse af registreringen, der kan ske efter opkrævningslovens § 4, stk. 3, hvis SKAT efter stk. 1 fire gange i træk for samme registreringsforhold har måttet fastsætte virksomhedens tilsvarende foreløbigt til et skønsmæssigt beløb, fordi virksomheden ikke selv har indgivet angivelsen eller foretaget indberetningen.

En virksomhed vil i praksis ikke kunne videreføres, hvis den som følge af fire foreløbige fastsættelser i træk for moms får inddraget sin momsregistrering, fordi den derved mister den omsætning, der er nødvendig for at kunne aflønne sine ansatte. Registreringen for indeholdelsespligt vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag inddrages dog ikke tillige med registreringen for moms, og SKAT vil herefter forvente fortsat at modtage indberetninger fra virksomheden om indeholdt A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Virksomheden vil ofte ikke selv have afmeldt sin registrering for indeholdelsespligten vedrørende A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, og konsekvensen er, at SKAT i så fald foretager en foreløbig fastsættelse af tilsvaret af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag. Denne uhensigtsmæssighed fjernes med den foreslåede bestemmelse.

Til nr. 2 og 4

Der er tale om konsekvensændringer som følge af den regel, der foreslås i nr. 1.

Til nr. 3

Med bestemmelsen foreslås, at SKAT i de tilfælde, hvor de fire foreløbige fastsættelser vedrører et registreringsforhold, hvis inddragelse må formodes at udelukke virksomhedens fortsatte drift, i varslet om inddragelsen af dette regi-

streringsforhold oplyser, at også virksomhedens øvrige registreringer vil blive inddraget, medmindre virksomheden inden for fristen på 14 dage til at indgive de manglende angivelser eller indberetninger meddeler SKAT, at disse øvrige registreringer skal opretholdes. En meddelelse om opretholdelse af de øvrige registreringer vil i praksis alene kunne forventes, hvis virksomheden ikke indgiver de manglende angivelser eller indberetninger, da inddragelsen af registreringen vil blive afværget, hvis virksomheden rettidigt indgiver de manglende angivelser eller indberetninger.

Til nr. 5

En igangværende virksomhed kan efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, af SKAT blive pålagt at stille sikkerhed, når den for de seneste 12 afregningsperioder i mindst fire tilfælde ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der omfattes af opkrævningsloven, og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift. Det er yderligere en betingelse, at virksomheden enten (litra a) er i restance vedrørende skatter og afgifter, for hvilke den er registreret, samt eventuelt selskabsskatter og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, med et beløb, der overstiger 25.000 kr., og at virksomheden ikke indbetaler denne restance senest den 10. hverdag fra modtagelsen af en erindringskrivelse fra SKAT, hvorved virksomheden underrettes om, at den ved fortsat manglende betaling pålægges at stille sikkerhed, eller (litra b) ikke rettidigt har indsendt selvangivelse.

Landsskatteretten har med sin afgørelse i SKM2011. 704. LSR afgjort, at betaling af rater af restskat ikke kan anses for betalinger for en afregningsperiode. Manglende eller for sen betaling af disse rater kan derfor ifølge Landsskatteretten ikke begrunde krav om sikkerhedsstillelse. Betaling af løbende B-skat og arbejdsmarkedsbidrag, der vedrører virksomhedens drift, vedrører derimod afregningsperioder, jf. kildeskattelovens § 58 om betaling i 10 rater på de i bestemmelsen fastlagte tidspunkter. B-skat kan derfor begrunde krav om sikkerhedsstillelse ved manglende rettidighed med betalingen.

Det findes ikke velbegrunderet at sondre mellem restskat, der vedrører virksomhedens drift og efter reglerne i kildeskattelovens § 61 skal betales i rater, og den foreløbige betaling af forskudsskat i form af B-skatrater efter kildeskattelovens § 58. Med den foreslåede bestemmelse sikres, at også manglende eller for sen betaling af en sådan restskat indgår som et kriterium ved den kreditværdighedsvurdering, som opkrævningslovens § 11, stk. 1, er udtryk for.

Det præciseres således med bestemmelsen, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også inkluderer restskatter, der kan føres tilbage til virksomhedens drift. Det præciseres samtidig, at dette også gælder ved opgørelsen af den restance, der omtales i § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, og ved fastsættelsen af sikkerhedens størrelse efter stk. 5.

Til nr. 6

Den i bestemmelsen foreslåede ændring af restancegrænsen på 25.000 kr. i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, til 50.000 kr. vil udelukke muligheden for at omgå et krav om sikkerhedsstillelse, der er begrundet med en restance på over 25.000 kr. og indtil 50.000 kr., ved at lukke virksomheden for herefter at etablere en ny virksomhed, der anmeldes til registrering, uden at SKAT vil kunne kræve sikkerhedsstillelse som betingelse for registreringen, fordi bestemmelsen i opkrævningslovens § 11, stk. 2, om sikkerhedsstillelse ved registreringen forudsætter et usikret tilgodehavende i en anden virksomhed - f.eks. den nu lukkede - på over 50.000 kr.

Et krav om sikkerhedsstillelse hos en igangværende virksomhed vil i alle tilfælde som yderligere betingelse forudsætte, at det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. opkrævningslovens § 11, stk. 3.

Til nr. 7

Den foreslåede ændring indebærer, at kravet om, at den anden virksomhed, hvori den person, der i sin egenskab af ejer eller ledelse i den virksomhed, der er anmeldt til registrering, også er eller inden for de seneste fem år har været til stede som ejer eller ledelse, skal være gået konkurs eller konstateret insolvent med et tab for statskassen eller et usikret tilgodehavende for SKAT til følge, ændres til et krav om, at staten som følge af konkurs eller anden insolvens har lidt et tab, eller at SKAT er blevet påført en konstateret, usikret restance.

SKAT har i praksis ofte svært ved at dokumentere en sådan anden igangværende virksomheds insolvens, fordi konstateringen normalt kræver et forgæves udlæg inden for de seneste tre måneder, jf. formodningsreglen i konkurslovens § 18. Med bestemmelsen erstattes krav om konstateret insolvens hos en anden igangværende virksomhed til et krav om en af SKAT konstateret, usikret restance.

Den foreslåede bestemmelse ændrer ikke ved, at et pålæg om sikkerhedsstillelse som betingelse for at opnå registreringen fortsat vil forudsætte, at SKAT efter et konkret skøn vurderer, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. opkrævningslovens § 11, stk. 3. Det vil således ikke være tilstrækkeligt, at der i den anden virksomhed er opstået en restance på over 50.000 kr. bestående af de i stk. 2 nævnte skatter og afgifter m.v. Der skal foreligge kritisable forhold omkring restancens opståen eller dens manglende betaling. Herved forstås f.eks. konkursrytteri, tilsidesættelse af SKAT ved virksomhedens fyldestgørelse af sine kreditorer eller forstikkelse af virksomhedens aktiver.

Med bestemmelsen er der i overensstemmelse med den i lovforslagets § 3, nr. 5, foreslåede ændring desuden foretaget en præcisering af, at personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, også inkluderer restskatter, der kan føres tilbage til virksomhedens drift.

Virksomheden vil som hidtil kunne klage over SKATs afgørelse efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, ved at indgive en klage til skatteankeforvaltningen.

Virksomheden vil som hidtil kunne klage over SKATs afgørelse efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, ved at indgive en klage til Skatteankestyrelsen.

Til nr. 8

Efter den foreslåede bestemmelse skal det forventede eller opgjorte tilsvarende fra en periode med uregistreret drift medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse, når en virksomhed i forbindelse med sin registrering måtte blive pålagt at stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 2. Forslaget skal fjerne et incitament til uregistreret drift, hvor der genereres et skatte- og afgiftskrav, som ikke medregnes, når sikkerhedens størrelse beregnes efter § 11, stk. 5, fordi alene kendte restancer medregnes. Betalingsfristen for et evt. efter opkrævningslovens § 5, stk. 1 eller 2, fastsat beløb for perioden med uregistreret drift er på tidspunktet for afgørelsen om sikkerhedsstillelse måske endnu ikke udløbet, hvorfor der ikke er tale om en restance.

Bestemmelsen sikrer, at et efter opkrævningslovens § 5, stk. 1 eller 2, fastsat tilsvarende medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse, og at et skønnet beløb kan medregnes, hvis en afgørelse efter § 5, stk. 1 eller 2, endnu ikke er truffet. Viser det sig senere som følge af f.eks. en efterangivelse, at det skyldige beløb for perioden med uregistreret drift er lavere end det beløb, som SKAT skønnede ved beregningen af sikkerhedens størrelse, vil virksomheden kunne begære sikkerheden reduceret, så sikkerheden herefter er beregnet ud fra det konstaterede krav.

Til nr. 9

Bestemmelsen skal hindre en konstateret mulighed for at omgå et krav om sikkerhedsstillelse hos en enkeltmandsvirksomhed. Omgåelsen kan ske, ved at indehaveren efter at være blevet pålagt at skulle stille sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, afmelder sin enkeltmandsvirksomhed - uden at have stillet sikkerheden - for herefter på ny at anmelde en enkeltmandsvirksomhed til registrering. I forbindelse med registreringen af en enkeltmandsvirksomhed medregnes en restance hidrørende fra den tidligere enkeltmandsvirksomhed ikke ved beregningen af den sikkerhed, der efter opkrævningslovens § 11, stk. 2, måtte blive krævet som betingelse for registrering. Sikkerhedens størrelse beregnes for en enkeltmandsvirksomhed ud fra det forventede gennemsnitlige tilsvarende i en 3-månedersperiode samt restancerne hos den enkeltmandsvirksomhed, der anmeldes til registrering, bestående af skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, og personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift. Når den restance, der har begrundet et pålæg om sikkerhedsstillelse efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, hos enkeltmandsvirksomheden, og som ifølge stk. 5 indgik i beregningen af sikkerhedens størrelse, også medregnes ved beregningen af sikkerhedens størrelse i forbindelse med registreringen af den ny enkeltmandsvirksomhed, fjernes muligheden for en sådan omgåelse.

Til nr. 10

Bestemmelsen indebærer, at det for frigivelse af en sikkerhed stillet efter opkrævningslovens § 11, stk. 1 eller 2, for enkeltmandsvirksomheder også vil være en betingelse, at personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift, er blevet rettidigt betalt i de seneste 12 måneder. Lov nr. 1344 af 19. december 2008 (Indsats mod skatte- og afgiftsunddragelse – Fairplay III og fradrag for børnebidragsrestancer i kontanthjælp, starthjælp og introduktionsydelse) udvidede opkrævningslovens § 11 med personskatter, der vedrører virksomhedens drift. Ved en fejl blev der ikke konsekvensændret i opkrævningslovens bestemmelse om frigivelse af sikkerheden.

Som følge af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 3, nr. 5, om at inkludere manglende eller for sen betaling af restskat, der vedrører virksomhedens drift, i betingelsen i opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, om mindst fire tilfælde med manglende eller for sen betaling inden for de seneste 12 afregningsperioder for at kunne pålægge virksomheden at stille sikkerhed findes det begrundet, at en frigivelse af en stillet sikkerhed også forudsætter rettidig betaling af en sådan restskat.

Til § 4

Til nr. 1

Efter ligningslovens § 7 Q, stk. 1, nr. 2, gælder som udgangspunkt, at beløb, som betales til en godtgørelsesberettiget person til dækning af dennes udgifter til sagkyndig bistand m.v. - et såkaldt tredjemandstilskud - ikke skal medregnes ved opgørelsen af den godtgørelsesberettigedes skattepligtige indkomst. Det gælder dog ikke, i det omfang beløbet med tillæg af omkostningsgodtgørelsen og andre godtgjorte udgifter overstiger personens samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. i sagen, eller i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen.

Tredjemandstilskud kan efter ligningslovens § 7 Q, stk. 2, ikke fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, medmindre yderen er en fond eller forening m.v., der efter lovgivningens almindelige regler har fradrag for udlodninger eller uddelinger. Er der ydet et tredjemandstilskud, skal yderen underrette SKAT om beløbets størrelse og modtagerens identitet efter skattekontrollovens § 7 H. Tredjemandstilskuddet reducerer ikke de godtgørelsesberettigede udgifter.

Den retlige interesse som betingelse for at yde tredjemandstilskuddet vil som udgangspunkt være dokumenteret ved, at der ydes et tilskud på trods af, at der ikke er fradragsret hos yderen for tilskuddet. I praksis er betingelsen om retlig interesse dog blevet anerkendt, selv om interessen i at yde et tredjemandstilskud snarere har været økonomisk end retlig.

Forslaget går ud på at erstatte udtrykket »i det omfang« med »hvis«, som er et mere præcist udtryk for realiteten i betingelsen: enten at anse hele tilskuddet for skattefrit eller

at anse hele tilskuddet for skattepligtigt. Dette er også i overensstemmelse med den måde, hvorpå udtrykket forstås i praksis.

Endvidere går forslaget ud på at knytte den yderligere betingelse til skattefriheden, at yder ikke må have indgået en honoraraftale med den godtgørelsesberettiget person for bistand i sagen, som udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen. En sådan aftale er indgået på no cure no pay-vilkår, og forslaget tager sigte på, at skatte- og afgiftslovgivningen ikke understøtter indgåelsen af sådanne aftaler.

Der henvises til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger.

Til § 5

Til nr. 1

Som konsekvens af, at det i lovforslagets § 5, nr. 2, foreslås, at der indsættes udtrykkelige regler for registreringsmulighederne for virksomheder, der ikke har leverancer her i landet, foreslås overskriften »Leverancer her i landet« ændret til »Leverancer«.

Til nr. 2

For at undgå enhver tvivl om mulighederne for registrering her i landet af virksomheder, der kun har leverancer i udlandet, foreslås det, at der i overensstemmelse med hidtil gældende praksis indsættes en udtrykkelig hjemmel til, at virksomheder, der er etableret her, men alene har leverancer i udlandet, kan vælge at lade sig registrere her. Samtidig foreslås fastsat, at virksomheder, der hverken er etableret her eller har leverancer her, ikke kan registreres.

Forslaget betyder, at har sidstnævnte virksomheder, som ikke kan momsregistreres her i landet, momsudgifter her i landet, kan de søge om godtgørelse for disse i henhold til momslovens § 45.

Til nr. 3

I de tilfælde, hvor SKAT inddrager virksomhedens momsregistrering, gælder ifølge den foreslåede bestemmelse en angivelsesfrist - og dermed tillige en afregningsfrist, jf. opkrævningslovens § 2, stk. 4 - på 14 dage fra meddelelsen om, at momsregistreringen er blevet inddraget.

Bestemmelsen sikrer, at SKAT hurtigere får konstateret det skyldige momstilsvar og hurtigere vil kunne iværksætte en evt. nødvendig inddrivelsesindsats.

Til § 6

Til nr. 1

Den foreslåede lovændring indebærer, at § 18, stk. 4, i forældelsesloven, hvorefter forældelsen afbrydes ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om indeholdelse i løn m.v., udvides til også at omfatte restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning.

Forældelse vil således fremover afbrydes ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om modregning. Om restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning kan der henvises til afsnit 3.20.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Afbrydelsen af forældelsen vil indtræde, når underretningen om afgørelsen kommer frem til skyldneren.

Den forældelsesafbrydende virkning vil knytte sig til restfordringen. Det vil således være den del af fordringen, der ikke dækkes gennem modregningen, som får afbrudt sin forældelse.

Til nr. 2

Afbrydelse af forældelse indebærer, at en ny forældelsesfrist, hvis længde bestemmes efter reglerne i forældelsesloven, begynder at løbe, jf. forældelseslovens § 19, stk. 1.

Som en konsekvens af den foreslåede ændring af forældelseslovens § 18, stk. 4, foreslås ligeledes en ændring af forældelseslovens § 19, stk. 6.

Den foreslåede ændring indebærer, at den nye forældelsesfrist regnes fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes.

Det vil således være den dag, hvor afgørelsen om modregning træffes, at den nye forældelsesfrist vil skulle regnes fra.

Til § 7

Til nr. 1

Forslaget indebærer, at en kommune, der som følge af at have afholdt udgifter til hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven til den udlænding, der har søgt om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1, eller § 9 c, stk. 1, 1. pkt., får en fordring mod den herboende forsørger, selv tiltræder den sikkerhed, som den herboende forsørger efter lovens § 9, stk. 4, har stillet til brug for sådanne udgifter, frem for at skulle sende fordringen til inddrivelse hos SKAT, med henblik på at SKAT herefter tiltræder sikkerheden.

Der henvises til afsnit 3.19 i de almindelige bemærkninger.

Til § 8

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 5, nr. 3, om en angivelsesfrist på 14 dage for virksomheder, der har fået inddraget momsregistreringen, først træder i kraft den 1. januar 2016 af hensyn til gennemførelsen af nødvendige systemændringer.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 6 om afbrydelse af forældelsesfristen ved restanceinddrivelsesmyndighedens modregning træder i kraft den 1. marts 2015 af hensyn til gennemførelsen af nødvendige systemændringer.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 1, nr. 3, om hurtig afslutning i visse klagesager har virkning for klager, som er indgivet til Skatteankestyrelsen den 1. januar 2014 eller senere. Dette er

tidspunktet for ikrafttrædelsen af den nye klagestruktur ved lov nr. 649 af 12. juni 2013.

Endvidere foreslås det - i overensstemmelse med ikrafttrædelsesbestemmelsen i ovennævnte lov nr. 649 af 12. juni 2013 - at bestemmelsen tillige har virkning for klager, som er blevet indgivet efter tidligere gældende regler, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011 (skatteforvaltningsloven), som ændret ved § 2 i lov nr. 925 af 18. september 2012, og hvorom et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten før den 1. januar 2014 endnu ikke har truffet afgørelse.

Med forslaget er der således mulighed for - efter ikrafttrædelsen af loven - at gennemføre hurtig afslutning i de klagesager, som afgøres efter reglerne om den nye klagestruktur, hvis afgørelsesmyndigheden og klageren er enige herom.

Forslaget er alene til gunst for de skatte- eller afgiftspligtige.

Det foreslås i *stk. 5* om overspringelse af klageinstans, at skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 6, har virkning for sager, hvor klageren modtager oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter Skatteankestyrelsens vurdering fører til, den 1. januar 2015 eller senere.

Det foreslås i *stk. 6*, at skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 1. og 2. pkt., som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 8, om omkostningsgodtgørelse i sager, som skattemyndighederne viderefører, har virkning fra den 1. januar 2014, da det med etableringen af den nye klagestruktur på skatteområdet ved lov nr. 649 af 12. juni 2013 var forudsat, at der kunne ydes omkostningsgodtgørelse i de nævnte sager med virkning fra den 1. januar 2014.

Med samme begrundelse foreslås det, at § 1, nr. 14, om omkostningsgodtgørelse i retssager om vurdering og motorregistrering får virkning fra den 1. januar 2014.

Med forslaget er der således mulighed for - efter at loven er trådt i kraft - at yde omkostningsgodtgørelse i de pågældende sager, f.eks. ved acontoudbetalinger.

Forslaget er alene til gunst for de skatte- eller afgiftspligtige.

Endelig foreslås det, at ændringen i lovforslagets § 1, nr. 11, der er en konsekvens af den nye klagestruktur på skatteområdet, tilsvarende får virkning fra den 1. januar 2014.

Det foreslås i *stk. 7* om lovfæstelsen af administrativ praksis om godtgørelse af i hjemvisningssager og for efterfølgende arbejder samt modifikation hertil, at disse bestemmelser har virkning for sager, som påklages til en administrativ klageinstans eller indbringes for domstolene den 1. januar 2015 eller senere.

Det foreslås i *stk. 8*, at § 4 har virkning for udgifter, der skal betales eller er betalt den 1. januar 2015 eller senere.

Til § 9

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at § 6, som vedrører forældelsesloven, ved

kongelig anordning kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger, mens § 7, som vedrører udlændingeloven, ved kongelig anordning kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Færøerne har med virkning fra den 1. januar 2010 overtaget formueretten som hjemmestyreområde. Forældelseslovgivning på Færøerne hører derfor under hjemmestyreområdet.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I skatteforvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 175 af 23. februar 2011, som ændret bl.a. ved § 1 i lov nr. 545 af 26. maj 2010 og senest ved § 1 i lov nr. 649 af 12. juni 2013, foretages følgende ændringer:

§ 11. Landsskatteretten afgør, medmindre andet er bestemt af skatteministeren efter § 14, stk. 2, klager over:

1)...5) ---

Stk. 2. Landsskatteretten afgør sager, som skatteministeren har indbragt for Landsskatteretten efter § 40, stk. 1.

Stk. 3-4. ---

§ 55. Godtgørelse ydes i følgende tilfælde:

1) .. 2) ---

3) Ved Landsskatterettens behandling af en sag, som skatteministeren har indbragt efter § 40, stk. 1.

Stk. 2-3. ---

§ 13. For at Landsskatteretten kan træffe en afgørelse, skal mindst 3 retsmedlemmer deltage i afgørelsen. Heraf skal mindst 1 være en retsformand, og mindst 2 skal være valgt af Folketinget eller udnævnt af skatteministeren efter § 12, stk. 3. I tilfælde af stemmelighed er den ledende retsformands stemme afgørende. Deltager denne ikke, er retsformandens eller, hvor flere retsformænd deltager, den efter udnævnelse ældstes stemme afgørende. I sager, som vedrører registreringsafgiftsloven, skal mindst 3 retsmedlemmer deltage, og heraf skal mindst 1 være en retsformand, mens mindst 2 skal være særligt motorsagkyndige medlemmer, der er udnævnt af skatteministeren efter § 12, stk. 4.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan den ledende retsformand efter indstilling fra skatteankesforvaltningen bestemme, at en kontorchef eller en anden ansat i

1. I § 11, stk. 2, og § 55, stk. 1, nr. 3, ændres »skatteministeren« til: »Skatteministeriet«.

skatteankeforvaltningen skal deltage i afgørelsen af en klage. I sådanne tilfælde har den pågældende samme beføjelser som en retsformand. Er vooteringen ikke enstemmig, overgår klagen dog til behandling efter reglerne i stk. 1.

Stk. 3. Uanset stk. 1 kan afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller afgørelse om genoptagelse efter § 35 g af en påkendt klage træffes af en retsformand eller en kontorchef i skatteankeforvaltningen efter bemyndigelse fra den ledende retsformand.

Stk. 4. Skatteministeren fastsætter en forretningsorden for Landsskatteretten.

§ 35 a. ---

Stk. 5. Hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning til at give fuldt medhold i klagen, kan den genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri. For følgende klager kan den myndighed, der har truffet afgørelsen, genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig deri:

- 1) Klager omfattet af § 6, stk. 1, og § 7, stk. 1,
- 2) klager omfattet af § 17, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og
- 3) klager over årsopgørelser, medmindre klageren tidligere har modtaget særskilt underretning om ansættelsen og klagen omfatter forhold deri.

Stk. 6-7. ---

§ 40. Skatteministeren kan indbringe en afgørelse truffet af Skatterådet, der indeholder en stillingtagen til et EU-retligt spørgsmål, for Landsskatteretten til prøvelse. Anmodningen om behandling i Landsskatteretten skal være modtaget i Skatteankeforvaltningen senest 1 måned fra dateringen af den afgørelse, der ønskes behandlet. Bestemmelserne i § 35 a, stk. 3, § 35 e, § 35 g og §§ 44, 45 og 47 finder tilsvarende anvendelse. Den eller de, der har været part i sagen for Skatterådet, stilles som en klager ved Landsskatterettens behandling af en klage.

Stk. 2. ---

§ 48. Medmindre andet er bestemt efter anden lovgivning, kan en afgørelse truffet af en skatte-

2. I § 13, stk. 3, udgår »afgørelse vedrørende afvisning af en indkommet klage eller«.

3. § 35 a, stk. 5, affattes således:

»*Stk. 5.* Hvis den myndighed, der har truffet afgørelsen, på grundlag af klagen finder anledning dertil, kan myndigheden uanset de almindelige frister for genoptagelse af myndighedens afgørelse efter denne lov genoptage og ændre afgørelsen, hvis klageren er enig heri.«

4. I § 40, stk. 1, 1. pkt., ændres »Skatteministeren« til: »Skatteministeriet«.

5. I § 48, stk. 1, 1. pkt., ændres »den øverste administrative klageinstans« til: »klageinstansen«.

myndighed først indbringes for domstolene, når afgørelsen er blevet prøvet eller afvist af den øverste administrative klageinstans på området. Retten kan dog tillade, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for retssagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

Stk. 2. Er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den endelige administrative instans, kan afgørelsen dog indbringes for domstolene, selv om den endelige administrative instans endnu ikke har truffet en afgørelse.

Stk. 3. En endelig administrativ afgørelse kan ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afgørelsen er truffet. Har den endelige administrative instans afvist at behandle sagen, kan afvisningen ikke indbringes for domstolene senere end 3 måneder efter, at afvisningen er sket.

§ 52. Der ydes en godtgørelse på 50 pct. af de udgifter, som en person omfattet af § 53 ifølge regning skal betale eller har betalt til sagkyndig bistand m.v. som nævnt i § 54 i de sager, der er nævnt i § 55. Dog ydes en godtgørelse på 100 pct., hvis den pågældende person i sagen har fået fuldt medhold eller medhold i overvejende grad.

Stk. 2. Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller skatteministeren indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet indbringer en landsskatteretsafgørelse for domstolene eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelsen efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved henholdsvis Skatterådet,

6. § 48, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Er der forløbet mere end 6 måneder efter den påklagede afgørelses indbringelse for den administrative klageinstans, kan afgørelsen dog indbringes for domstolene, selv om klageinstansen endnu ikke har truffet en afgørelse. Det gælder dog ikke, hvis klageren fra skatteankeforvaltningen har modtaget en sagsfremstilling med oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til, jf. § 35 d, stk. 1, 2 eller 4, eller hvor klageren i øvrigt i forbindelse med en høring har modtaget oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter skatteankeforvaltningens vurdering fører til.«

7. I § 48, stk. 3, 2. pkt., ændres »den endelige administrative instans« til: »klageinstansen«.

8. § 52, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Godtgørelsen er på 100 pct. af de godtgørelsesberettigede udgifter, hvis udgifterne ifølge regning skal betales eller er betalt, i anledning af at told- og skatteforvaltningen forelægger en afgørelse truffet af et skatteankenævn for Skatterådet til ændring, jf. § 2, stk. 3, eller Skatteministeriet indbringer en skatterådsafgørelse for Landsskatteretten, jf. § 40, stk. 1, eller Skatteministeriet indbringer et spørgsmål afgjort af skatteankeforvaltningen, et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten for domstole-

Landsskatteretten og den pågældende domstolsinstans.

Stk. 3. Skatteankesforvaltningen, et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet kan bestemme, at udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i en sag for myndigheden, skal godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Afgørelse af, om udgifter omfattende af stk. 3 skal godtgøres fuldt ud, træffes af

1) told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet eller

2) skatteankesforvaltningen, herunder som sekretariat for Landsskatteretten eller skatteankenævnet.

Stk. 5. Der ydes ikke omkostningsgodtgørelse efter dette kapitel for klager over afgørelser efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Stk. 6. Krav på godtgørelse efter stk. 1-3 kan ikke sælges, pantsættes eller på anden måde overdrages. Kravet kan dog overdrages, herunder pantsættes, til den sagkyndige. Kravet kan i øvrigt ikke gøres til genstand for retsforfølgning eller modregning.

ne, eller Skatteministeriet anker en dom til højere instans. Godtgørelse efter 1. pkt. ydes kun til dækning af de godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes til sagens behandling ved den pågældende administrative klageinstans eller domstolsinstans. Dog ydes godtgørelse også for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i klage- eller retssagen, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den. Hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der dog ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.«

9. § 52, stk. 3 og 4, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 3.* Udgifter, der er eller vil blive afholdt til syn og skøn efter § 47 i forbindelse med en sag for et skatteankenævn, Landsskatteretten, Skatterådet eller skatteankesforvaltningen, kan godtgøres fuldt ud.

Stk. 4. Afgørelse af, om udgifter som nævnt i stk. 3, der vil blive afholdt, skal godtgøres fuldt ud, træffes af:

1) Told- og skatteforvaltningen i en sag for Skatterådet.

2) Skatteankesforvaltningen i en sag for skatteankesforvaltningen, et skatteankenævn eller Landsskatteretten.

Stk. 5. Afgørelse af, om udgifter som nævnt i stk. 3, der er afholdt, skal godtgøres fuldt ud, træffes af skatteankesforvaltningen, et skatteankenævn, Landsskatteretten eller Skatterådet i en sag for myndigheden, jf. dog stk. 6.

Stk. 6. Afgørelse efter stk. 5 kan træffes af:

1) Told- og skatteforvaltningen som sekretariat for Skatterådet.

2) Skatteankesforvaltningen som sekretariat for Landsskatteretten eller et skatteankenævn.«

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 7 og 8.

§ 54. Godtgørelsesberettigede er følgende udgifter, når de ifølge regning skal betales eller er betalt:

6) Udgifter til en sagkyndigs udtalelse om, hvorvidt en afgørelse i en klage- eller retssag bør påklages eller prøves ved domstolene.

§ 55. Godtgørelse ydes i følgende tilfælde:

1) Ved klage, hvor et skatteankenævn eller Landsskatteretten træffer afgørelse.

2) Ved klage, hvor skatteankeforvaltningen træffer afgørelse efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

3) Ved Landsskatterettens behandling af en sag, som skatteministeren har indbragt efter § 40, stk. 1.

4) Ved en anmodning til skatteankeforvaltningen, skatteankenævnet eller Landsskatteretten om genoptagelse af vedkommende myndigheds egen tidligere afgørelse.

5) I en sag vedrørende skatter for EF-Domstolen, hvor den godtgørelsesberettigede er part.

6) I en sag omfattet af EF-voldgiftskonventionen, når sagen er opstået som følge af, at de danske skattemyndigheder har forhøjet et dansk foretagendes skattepligtige indkomst.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 2, gælder dog ikke sager vedrørende told, afgifter eller arbejdsgiverkontrol, bortset fra hæftelsessager, og sager om registrering af køretøjer, når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3.

Stk. 3. Godtgørelse ydes endvidere ved domstolsprøvelse af sager, som er godtgørelsesberettigede efter stk. 1, nr. 1-4, og ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager som nævnt i stk. 2.

10. Efter § 52 indsættes:

»§ 52 A. Godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter i en sag omfattet af § 52, stk. 2 eller 3, eller § 55, som ikke er afsluttet, ydes den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, jf. § 52, stk. 8, aconto med forbehold for eventuel tilbagebetaling. § 57, stk. 4 og 5, finder tilsvarende anvendelse.«

11. I § 54, stk. 1, nr. 6, udgår »påklages eller«.

12. I § 55, stk. 1, nr. 5, ændres »EF-Domstolen« til: »EU-Domstolen«.

13. I § 55, stk. 2, udgår », når sagen skal afgøres af skatteankeforvaltningen efter regler udstedt i medfør af § 35 b, stk. 3«.

14. I § 55, stk. 3, indsættes efter »nr. 1-4,«: »ved domstolsprøvelse af afgørelser i sager, hvor et vurderingsankenævn eller et motorankenævn har truffet afgørelse,«.

15. I § 55 indsættes som *stk. 4*:

»Stk. 4. Endelig ydes godtgørelse for godtgørelsesberettigede udgifter, som afholdes, efter at der er truffet afgørelse i en klage- eller retssag, hvortil udgifterne er godtgørelsesberettigede, når udgifterne direkte knytter sig til udfaldet af den trufne afgørelse og er nødvendige for at gennemføre den. Hjemvises en sag som følge af nye oplysninger, som den skatte- eller afgiftspligtige fremlægger i sagen, ydes der dog ikke omkostningsgodtgørelse til behandlingen ved hjemvisningsinstansen, medmindre klageinstansen eller domstolen har taget stilling til det spørgsmål i klagen eller retssagen, som de nye oplysninger angår, og der efter de almindelige regler ydes omkostningsgodtgørelse ved denne hjemvisningsinstans.«

§ 57. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse anledning til nærmere at undersøge, i hvilket omfang den godtgørelsesberettigede har fået medhold i sin sag, udbetales forskudsvis 50 pct. af det ansøgte godtgørelsesbeløb.

Stk. 2. Er godtgørelsesbeløbet større end det beløb, som efter stk. 1 er udbetalt forskudsvis, udbetales restbeløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for modtagelsen af ansøgningen om omkostningsgodtgørelse.

Stk. 3. Giver en ansøgning om omkostningsgodtgørelse alene anledning til nærmere at undersøge størrelsen af udgifterne til behandling af sagen, herunder den sagkyndiges honorar, udbetales godtgørelsen ifølge ansøgningen med forbehold for eventuel tilbagebetaling.

Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den godtgørelsesberettigede har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Stk. 5. Har den godtgørelsesberettigede tilbagebetalt godtgørelsesbeløbet efter stk. 4, 1. pkt., og findes dette beløb senere at være blevet tilbagebetalt med urette, udbetales beløbet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.

16. § 57, stk. 4 og 5, affattes således:

»Stk. 4. Er godtgørelsesbeløbet mindre end det beløb, som efter stk. 3 er udbetalt med forbehold, skal den godtgørelsesberettigede eller den sagkyndige, hvis udbetalingen er sket til denne efter overdragelse af kravet, jf. § 52, stk. 8, 2. pkt., tilbagebetale det for meget udbetalte godtgørelsesbeløb. Den, der efter 1. pkt. skal tilbagebetale godtgørelsen har ret til henstand, hvis afgørelsen om godtgørelsens tilbagebetaling påklages eller indbringes for domstolene.

Stk. 5. Er der tilbagebetalt godtgørelse efter stk. 4, 1. pkt., og findes det tilbagebetalte beløb senere at være blevet opkrævet med urette, udbetales beløb-

bet med en rente. Renten beregnes med rentesatsen i kildeskattelovens § 62, stk. 3, pr. påbegyndt måned regnet fra dagen for indbetaling af det opkrævede godtgørelsesbeløb.«

§ 2

I lov nr. 1333 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 252 af 30. marts 2011, § 21 i lov nr. 551 af 18. juni 2012, § 7 i lov nr. 603 af 12. juni 2013 og senest ved § 1 i lov nr. 1499 af 18. december 2013, foretages følgende ændringer:

§ 4. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Bøder.
- 2) Underholdsbidrag omfattet af lov om opkrævning af underholdsbidrag.
- 3) Andre fordringer.

§ 4 a. Der kan uanset § 4, stk. 1, ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber samt af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Skatteministeren fastsætter nærmere regler for denne lønindeholdelse. Fordringer efter 1. pkt. dækkes i den rækkefølge, i hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden træffer bestemmelse om lønindeholdelse for kravene

1. I § 4, stk. 1, nr. 2, indsættes efter »underholdsbidrag«: », idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav«.

2. I § 4 a, 1. pkt., indsættes efter »særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af«: »biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger,«.

3. I bilag 1 indsættes som nr. 32-35:

»32) Krav på tilbagebetaling af omkostningsgodtgørelse efter skatteforvaltningslovens kapitel 19.

33) Biblioteksgebyrer.

34) Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale,

der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

35) Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.«

§ 3

I opkrævningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 569 af 28. maj 2014, foretages følgende ændringer:

§ 4. ---

Stk. 3. Såfremt en virksomhed i fire på hinanden følgende afregningsperioder for det samme registreringsforhold har fået foretaget en foreløbig fastsættelse af virksomhedens tilsvær af skatter eller afgifter m.v., kan told- og skatteforvaltningen inddrage virksomhedens registrering hos told- og skatteforvaltningen, for så vidt angår det pågældende registreringsforhold, medmindre virksomheden inden inddragelsen indgiver de manglende angivelser henholdsvis manglende indberetninger. Told- og skatteforvaltningen skal dog forinden inddragelsen ved rekommanderet brev meddele virksomheden, at registreringen vil blive inddraget, såfremt de manglende angivelser henholdsvis manglende indberetninger ikke indgives inden 14 dage. Det skal fremgå af meddelelsen, at en fortsættelse af virksomheden efter en inddragelse vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og at ledelsen hæfter for skatter og afgifter m.v., jf. stk. 4. Meddelelse om, at registreringen er inddraget, skal tilsendes virksomheden ved rekommanderet brev. Det skal fremgå heraf, at en fortsættelse af virksomheden vil være strafbar efter § 17, stk. 3, og at ledelsen ved en fortsættelse af virksomheden hæfter for skatter og afgifter m.v., jf. stk. 4.

§ 11. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed at stille sikkerhed, når

1) virksomheden for de seneste 12 afregningsperioder fire gange ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v. omfattet af denne lov og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige per-

1. I § 4, *stk. 3*, indsættes efter 1. pkt.:

»Hvis told- og skatteforvaltningen skønner, at virksomheden ikke vil kunne fortsætte uden registreringsforholdet som nævnt i 1. pkt., inddrages tillige virksomhedens øvrige registreringer, medmindre virksomheden inden for den frist, der er anført i 3. pkt., meddeler told- og skatteforvaltningen, at de øvrige registreringer ønskes opretholdt.«

2. I § 4, *stk. 3*, 2. *pkt.*, der bliver 3. pkt., indsættes efter »registreringen«: »eller registreringerne«.

3. I § 4, *stk. 3*, indsættes efter 3. pkt., der bliver 4. pkt.:

»Hvis told- og skatteforvaltningen efter 2. pkt. oplyser, at virksomhedens øvrige registreringer tillige inddrages, oplyses i meddelelsen endvidere, at virksomheden inden for fristen i 3. pkt. skal give told- og skatteforvaltningen meddelelse herom, såfremt de øvrige registreringer ønskes opretholdt.«

4. I § 4, *stk. 3*, 4. *pkt.*, der bliver 6. pkt., indsættes efter »registreringen«: »eller registreringerne«.

5. To steder i § 11, *stk. 1*, nr. 1, og i § 11, *stk. 5*, 2. *pkt.*, indsættes efter »bidrag«: », herunder restskat«.

sonskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, og

a) virksomheden er i restance vedrørende skatter og afgifter, for hvilke den er registreret, samt eventuelt selskabsskatter og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift, med et beløb, der overstiger 25.000 kr., og virksomheden ikke indbetaler denne restance senest den 10. hverdag fra modtagelsen af en erindringsskrivelse fra told- og skatteforvaltningen, hvorved virksomheden underrettes om, at den ved fortsat manglende betaling pålægges at stille sikkerhed, eller

b) ---

Stk. 2. Told- og skatteforvaltningen kan pålægge en virksomhed, der anmeldes til registrering m.v. efter skatte- og afgiftslove, hvor opkrævningen reguleres efter denne lov, at stille sikkerhed. Pålæg kan dog kun gives, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af virksomheden, reelt driver virksomheden, er medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion, eller er filialbestyrer i virksomheden, er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller filialbestyrer i en anden virksomhed eller medlem af bestyrelsen eller direktionen i en anden virksomhed, der er gået konkurs eller er blevet konstateret insolvent. Den anden virksomheds konkurs eller insolvens skal endvidere have ført til, at told- og skatteforvaltningen har et ikke fuldt sikret tilgodehavende, eller at staten er blevet påført et samlet tab på mere end 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, der hidrører fra driften af den anden virksomhed.

Stk. 3-4. ---

Stk. 5. Sikkerhed efter stk. 1 og 2 skal stilles for et beløb, der svarer til virksomhedens restancer med skatter eller afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, og det forventede gennemsnitlige tilsvær i en 3-måneders-periode. For enkeltmandsvirksomheder gælder dette tillige indehaverens personskatter og bidrag, der vedrører virksomhedens drift. Det gennemsnitlige tilsvær beregnes for igangværende virksomheder på baggrund af det senest afleverede årsregnskab. Sikkerhedsstillelsen for selskabsskatter beregnes med udgangspunkt i beregnet acontoskat for indeværende regnskabsår reduceret med

6. I § 11, stk. 1, nr. 1, litra a, ændres »25.000 kr.« til: »50.000 kr.«

7. § 11, stk. 2, 2. og 3. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Pålæg kan dog kun gives, hvis en fysisk eller juridisk person, som er ejer af virksomheden, reelt driver virksomheden, er medlem af virksomhedens bestyrelse eller direktion eller er filialbestyrer i virksomheden, er eller inden for de seneste 5 år har været ejer af eller medlem af bestyrelsen eller direktionen eller har været filialbestyrer i en anden virksomhed, der har påført staten et samlet tab som følge af konkurs eller anden insolvens eller har skabt en usikret restance til told- og skatteforvaltningen på mere end 50.000 kr. vedrørende skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov, eller personskatter og bidrag, herunder restskat, der hidrører fra driften af den anden virksomhed.«

8. I § 11, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »3-måneders-periode«: »samt det skønnede eller opgjorte tilsvær fra den eventuelle periode, hvor virksomheden har været drevet uregistreret«.

9. I § 11, stk. 5, 2. pkt., indsættes efter »drift«: », samt restancer vedrørende de i dette stykke omhandlede skatter og afgifter m.v. fra indehaverens tidligere enkeltmandsvirksomhed, der er blevet anmeldt fra registreringen«.

eventuelle acantobetalinger. Sikkerhedsstillelsen for personskatter og bidrag beregnes ud fra skattebilletten.

Stk. 6-12. ---

Stk. 13. Sikkerhed stillet efter stk. 1 og 2 frigives, når tidligere restancer er betalt og virksomheden i de seneste 12 måneder rettidigt har indbetalt skatter og afgifter m.v., der opkræves efter denne lov.

10. I § 11, stk. 13, indsættes efter »lov«: », og, for så vidt angår enkeltmandsvirksomheder, tillige personskatter og bidrag, herunder restskat, der vedrører virksomhedens drift«.

§ 4

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1041 af 15. september 2014, foretages følgende ændring:

§ 7 Q. Til den skattepligtige indkomst medregnes ikke:

1) Godtgørelse efter skatteforvaltningslovens § 52 samt renter efter samme lovs § 57, stk. 2 og 5.

2) Beløb, som betales til en godtgørelsesberettiget person efter skatteforvaltningslovens kapitel 19 til dækning af dennes udgifter til sagkyndig bistand m.v. Det gælder dog ikke, i det omfang beløbet med tillæg af omkostningsgodtgørelsen og andre godtgjorte udgifter overstiger personens samlede udgifter til sagkyndig bistand m.v. i sagen, eller i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen.

Stk. 2-3. ---

1. I § 7 Q, stk. 1, nr. 2, 2. pkt., ændres »i det omfang beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen« til: »hvis beløbet ikke må anses for ydet som følge af yderens retlige interesse i sagen, eller hvis det er aftalt, at den godtgørelsesberettigede persons honorar til yderen for bistand i sagen udgør en andel af den økonomiske gevinst, som den godtgørelsesberettigede opnår i sagen«.

§ 5

I momsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 106 af 23. januar 2013, som ændret ved § 4 i lov nr. 789 af 28. juni 2013, § 7 i lov nr. 903 af 4. juli 2013, § 2 i lov nr. 1637 af 26. december 2013 og § 1 i lov nr. 554 af 2. juni 2014, foretages følgende ændringer:

Kapitel 12

Registrering

Leverancer her i landet

§ 47. ---

1. I overskriften før § 47 udgår »her i landet«.

§ 49. Den, der erhvervsmæssigt leverer varer og ydelser, og som efter § 48 er undtaget fra registreringspligten, kan vælge at lade sig registrere.

§ 57.

Stk. 1-8. ---

§ 18. ---

Stk. 4. Forældelsen afbrydes ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om indeholdelse i løn m.v.

§ 19. ---

Stk. 6. Sker afbrydelsen ved indgivelse af anmodning om udlæg m.v., jf. § 18, stk. 1-3, regnes den nye forældelsesfrist fra fogedforretningens eller auktionens afslutning eller, når arrest er forfulgt ved anlæggelse af justifikationssag, i overensstemmelse med reglen i stk. 3. Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år.

2. I § 49, *stk. 1*, indsættes som 2. og 3. *pkt.*:

»Muligheden for registrering gælder også afgiftspligtige personer, der er etableret her i landet, og som driver virksomhed med levering af varer og ydelser, men som alene har leverancer i udlandet. Afgiftspligtige personer, der hverken er etableret her i landet eller har leverancer her, kan ikke registreres.«

3. I § 57 indsættes som *stk. 9*:

»*Stk. 9.* Er en virksomheds registrering efter dette kapitel blevet inddraget af told- og skatteforvaltningen, skal virksomhedens angivelse efter *stk. 1* foretages senest 14 dage efter meddelelsen om inddragelsen.«

§ 6

I forældelsesloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 28. august 2013, som ændret ved lov nr. 1622 af 26. december 2013, foretages følgende ændring:

1. I § 18, *stk. 4*, indsættes efter »m.v.«: »eller modregning.«

2. I § 19, *stk. 6*, indsættes som 3. *pkt.*:

»Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om modregning, jf. § 18, *stk. 4*, regnes den nye forældelsesfrist fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes.«

§ 7

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1021 af 19. september 2014, foretages følgende ændring:

§ 9. ---

Stk. 23. Er en opholdstilladelse betinget af, at den herboende person har skullet stille økonomisk sikkerhed, jf. stk. 4, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller integrationsloven, skal restanceinddrivelsesmyndigheden tvangsinddrive det beløb, der er stillet til sikkerhed, som betaling for hjælpen. Stk. 22, 2. pkt., finder tilsvarende anvendelse.

1. I § 9, stk. 23, 1. pkt., ændres »restanceinddrivelsesmyndigheden« til: »kommunalbestyrelsen«.

§ 8

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2015, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 5, nr. 3, træder i kraft den 1. januar 2016.

Stk. 3. § 6 træder i kraft den 1. marts 2015.

Stk. 4. § 1, nr. 3, har virkning for klager, som indgives til skatteankeforvaltningen den 1. januar 2014 eller senere. Endvidere har bestemmelsen virkning for klager, som er blevet indgivet efter tidligere gældende regler, og hvorom et skatteankenævn, et vurderingsankenævn, et motorankenævn eller Landsskatteretten før den 1. januar 2014 endnu ikke har truffet afgørelse.

Stk. 5. Skatteforvaltningslovens § 48, stk. 2, 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6, har virkning for sager, hvor klageren modtager oplysninger om den afgørelse, som sagens oplysninger efter forvaltningens vurdering fører til, den 1. januar 2015 eller senere.

Stk. 6. Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 1. og 2. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, samt § 1, nr. 11 og 14, har virkning fra og med den 1. januar 2014.

Stk. 7. Skatteforvaltningslovens § 52, stk. 2, 3. og 4. pkt., som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, og § 55, stk. 4, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, har virkning for sager, som påklages til en administrativ klageinstans eller indbringes for domstolene den 1. januar 2015 eller senere.

Stk. 8. § 4 har virkning for udgifter, der skal betales eller er betalt den 1. januar 2015 eller senere.

§ 9

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 6 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Stk. 3. § 7 kan ved kongelig anordning sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.